

สุพรรณนิการ์

จากโศกนาฏกรรมและความแตกร้าง
สู่ความลับเพื่อคลายปมอดีต...
และทุกนิยามของความรักอันงดงาม

มณีจันทร์

บทนำ

มูลเหตุแห่งความวุ่นวาย

กรุงเทพมหานคร สี่เดือนก่อน...

มีภาพหลุดจากเลิฟซีนบนชายหาดพัทยาระหว่าง ซาญ่า พุดพิชญา นักแสดงสาวที่รับบทนางร้ายกับ พันธกานต์ เวสลีส์ ดำรงกฤตภาส ประธานฯ แห่งดีพีกรุ๊ป เพราะมีคนนำภาพแอบถ่ายไปขายให้หนังสือพิมพ์ เอาลงเว็บไซต์ส่วนตัว และมีคนนำไปเผยแพร่ต่อลงเว็บไซต์พันทิปอีกที่จนกลายเป็นประเด็นร้อน

เพราะชายหนุ่มในภาพคือสุดฮอตของแวดวงไฮโซเมืองไทยที่มีข่าวว่ากำลังคบหาอยู่กับนิศากร นางเอกเบอร์ต้นๆ ช่องเดียวกับ พุดพิชญาผู้เป็นลูกสาวของนักธุรกิจใหญ่อย่างเสี่ยบัญชา ธนภัทรวิชิต ทั้งยังเคยมีข่าวลือว่านางร้ายคนสวยเคยเป็นเด็กเสี่ย และมีข่าวเกาเหลากับนางเอกคู่กรณีที่วงในต่างรู้ว่าทั้งคู่ไม่ถูกกันจริง

ไม่กี่วันต่อมา...

สื่อทุกหัวทั้งโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และสื่อออนไลน์ เล่นข่าวการเสียชีวิตของเสี่ยบัญชา ธนภัทรวิชิต จากการถูกจ่อยิงอย่างอุกอาจบนมอเตอร์เวย์ ก่อนมีอปป็นที่สวมหมวกกันน็อกปิดบังใบหน้าจะซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์ใช้ทางแยกหลบหนีออกสู่ตัวจังหวัด จากนั้นทิ้งรถไว้

ที่ลับตาเพื่อเปลี่ยนพานหนะและหนีต่อ ไม่ทิ้งร่องรอยให้ตำรวจตามทัน กลายเป็นข่าวครึกโครมระดับประเทศซึ่งสื่อทุกประเภทและประชาชนทุกระดับให้ความสนใจ เพราะปัญญาที่มีลูกสาวเป็นนางเอกยอดนิยม ในขณะที่เขาเองก็มีปมขัดแย้งกับคู่แข่งทางธุรกิจและศัตรูทางการเมืองหลายคน

ประเด็นฮอตแต่ไม่จบเพียงแค่นั้น หากทวิความรุนแรงขึ้น เมื่อสื่อลงภาพพุดพิชญากำลังยืนประจันหน้ากับนิศากรและแซ่ไขผู้เป็นมารดาหน้าศาลาวัดที่ตั้งศพ รายละเอียดไม่ได้ลบทสนทนา แต่บรรยายไปในทางเดียวกันว่านางร้ายน่าจะถูกล้อออกจากงานสวดพระอภิธรรมศพโดยไม่รู้สาเหตุ เพราะไม่ได้เข้าไปในศาลาเหมือนแขกคนอื่น

ยิ่งพันธกานต์เสนอตัวเป็นเจ้าของภาพในงานสวดพระอภิธรรมศพ มีภาพร่วมเฟรมเคียงคู่ของเขากับนิศากร ยิ่งทำให้คนเข้าใจว่า ‘คู่รัก’ กลับมาคืนดีดังเดิม เพราะฝ่ายชายกลับมานั่งและรู้ทันเล่ห์ของนางร้าย

สื่อบางหัวใช้วิธีกอสซิปเล่นคำโดยไม่เอ่ยชื่อ ว่าด้วยเรื่อง ‘มือที่สาม’ ที่เข้ามาแทรกกลางระหว่างนางเอกสาวกับนักธุรกิจหนุ่มจนเป็นเหตุให้รักร้าง แต่เมื่อบิดาของฝ่ายหญิงถูกฆาตกรรม ทั้งคู่จึงปรับความเข้าใจกันได้ หากมิวายนางร้ายยังพยายามใช้มารยาหลอกล่อให้ฝ่ายชายกลับไปหาตน เพราะต้องการหาผู้ดูแลใหม่และชุบตัวลบบภาพเด็กเสีย

นางเอกกลายเป็นแม่พระซึ่งโดนแย่งทั้งบิดาและคู่รัก ส่วนนางร้ายร้ายจริงทั้งในและนอกจอ

พุดพิชญาเก็บตัวเงียบได้ไม่กี่วันก็ประกาศแถลงข่าว เพราะ
อุณการรณน้องสาวคนรองโทร. มาบอกว่าประยงค์ มารดาของสามสาว

เข้าโรงพยาบาลกะทันหัน เนื่องจากถูกแฟนคลับของนิตสารไทร. มา
เล่นงานและตามราวี่ถึงบ้าน

โต๊ะแกลงข่าวของนางร้ายที่ถูกกระแสวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก
ถูกจัดขึ้นในอีกสามวันต่อมา ณ สถานที่ต้นสังกัดของดาราสาว มี
วิกิรณต์ซึ่งเป็นผู้จัดการส่วนตัว ผู้ใหญ่คนหนึ่งในช่อง พร้อมทนายความ
ของพันธกานต์ชื่อโกคินมาร่วมโต๊ะแกลงข่าว โดยพกคลิปวิดีโอสั้นๆ
จากเจ้านายของเขามาด้วย

นักข่าวทุกสำนักต่างพร้อมเพรียงกันเข้ามาจับฟังการเปิดใจ
จนห้องจัดแกลงข่าวคับแคบไปถนัดตา

ใจความสำคัญคือ พันธกานต์ชี้แจงถึงความสัมพันธ์ของเขา
กับพุดพิชญาว่าทั้งคู่กำลังคบหาดูใจกัน

ดาราสาวอธิบายเพียงสั้นๆ ถึงผู้ตายซึ่งเป็นบิดาของนิตสาร
ว่าบัญญัติเป็นผู้มีพระคุณของครอบครัวเพราะเป็นเพื่อนกับบิดาที่
เสียชีวิตไปแล้ว ไม่มีนัยอันชั่วร้ายอย่างข่าวลือที่เคยเล่นว่าเธอเป็น
เด็กเสีย

บรรดาสื่อต่างเล่นข่าวที่ตั้งโต๊ะแกลง หลังถูกเตือนว่าจะถูก
ดำเนินคดีฐานหมิ่นประมาท หากยังนำเสนอข่าวบิดเบือน และไม่
เป็นความจริง ทำให้นางเอกสาวประกาศหยุดถ่ายละครและบินไป
ต่างประเทศไม่มีกำหนด

เด็กเส้นของ โบมอนต์ อินด์สตรีส์

กรุงเทพมหานคร สองเดือนก่อน

บรรยากาศยามค่ำ ณ เลานจ์ไวไวของโรงแรมห้าดาวบนถนน สุขุมวิทในวันทำงานกลางเดือนมีคนไม่มาก เมื่อร่างโปร่งของสาวน้อย คนหนึ่งปรากฏตัวหน้าประตู พนักงานชายที่ยืนคอยรับแขกจึงมองด้วย สายตากังขา

ใบหน้าเรียวใส่นั้นยังอ่อนเยาว์ อยู่ในขั้นสวายน่ารักแม้จะแทบ ไร้เครื่องสำอาง ชุดที่เธอสวมไม่ใช่เดรสหรืออาภรณ์เซ็กซี่เหมือนสาว ๆ ส่วนใหญ่ที่มาเยือนที่นี่และมักมากับคู่คองของตน แต่สาวน้อยผู้มา คนเดียวอยู่ในชุดสกินนี่ยีนส์ดำกับเสื้อเชิ้ตสีขาวพอดีตัว สวมรองเท้า คัทชูสั้นเตี้ยแบบใส่เล่นสกีเดียวกับเสื้อ และสะพายกระเป๋าแบรנדเนม โบเล็ก รุ่นยอดนิยมซึ่งมีสนนราคาสูงถึงหกหลัก

เมื่อประกอบกับผิวพรรณเนียนใสและออร่าสะกดตามมาแต่ไกล ทำให้เธอดูเหมือนทாயาโทไฮโซหรืออย่างน้อยก็ลูกหลานคนมีเงิน แตกต่างจากบรรดาสาวสวยที่มักคองมากับอาเสี่ยวคนละรุ่นเป็น ส่วนใหญ่

“ฉันทมาหาคุณพันธุกานต์ เขามาถึงหรือยังคะ” เธอค้นเมม-เบอร์การ์ดใบหนึ่งออกมายื่น

บริการชายมีท่าทางกระตือรือร้นทันตาเห็น เพราะบัตรแข็งที่เธอถือการันตีว่าเป็นแขกวีไอพีตัวจริงและมีจำนวนไม่มาก

“มาถึงเมื่อครู่นี้เองครับ” ผู้ให้บริการบอก รับบัตรแล้วรีบผายมือให้เธอเข้าไปด้านในก่อนเดินนำทาง

การตกแต่งในลานจ้แห่งนี้เน้นความเรียบง่ายแต่ดูหรูหราในสไตล์ของสุภาพบุรุษซึ่งเป็นสมาชิกส่วนใหญ่

ชุดโซฟาที่เธอถูกบริการพาเข้าไปนั่งถูกจัดเป็นสัดส่วนอยู่ติดกระจก มองเห็นวิวแสงสีของกรุงเทพมหานครตอนหัวค่ำ

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่หน้าตาดีที่นั่งเอกเขนกรออยู่ไม่ได้ลุกขึ้นเมื่อเธอไปถึง เขาแค่ขยับนั่งตัวตรงแล้วยกมือรับไหว้

“เสียเวรอนานไหมคะ” สาวน้อยยิ้มกว้างสดใสสมชื่อ

“ไม่นาน เสียเพิ่งมาถึงเมื่อครู่นี้เอง น่องไหมหิวรีเปล่า”

“ไหมเพิ่งกินลูกชิ้นรองท้องก่อนขึ้นปีที่เอส เดียวกลับไปกินที่บ้านก็ได้ค่ะ” เธอบอกเช่นนั้นเพราะรู้ว่าเขาเป็นนักธุรกิจใหญ่ที่ไม่มีเวลาและกำลังจะมีนัดต่อกับดาราสาวสวยที่เป็นแฟนสาวของตน

“จ้ันเสียสั่งของว่างมาให้เราก่อน คุ้ยเสร็จแล้วน่องไหมลงไปต่อที่ห้องอาหารของโรงแรมได้เลย ที่นี่เขาขึ้นชื่อ” เขาบอกพลางส่งสัญญาณให้บริกรที่คอยจับตาดูแขกทุกโต๊ะเข้ามาขอเมนู โดยสาวน้อยร้องขอไอศกรีมทับทิมกรอบกับชาเลมอน บนโต๊ะมีแก้วกาแฟร้อนที่เกือบหมดของชายหนุ่มวางอยู่ก่อน กับแลปทอปกำลังเปิดใช้งานซึ่งบอกว่าเขาไม่ปล่อยให้เปลืองเวลาให้เปล่าประโยชน์

ระหว่างรอของว่างมาเสิร์ฟ ฤกษ์กระดาศไบเบอหนึ่งที่ชายหนุ่มนำมาด้วยถูกวางบนโต๊ะ แค่อึ้งคอมองตาสีดำระยับก็เป็นมันวาว

“ของไหมหิว”

“เสียสั่งเข้ามาให้ ลองดูสิว่าเราชอบรีเปล่า”

สาวน้อยรับถูงมาเปิดดูตามคำเชื้อเชิญอย่างกระตือรือร้นโดย

ไม่สนใจรักษามาตา เพราะหนุ่มหล่อรายนี้คือคนรักของพี่สาวคนโต
ซึ่งเคยพุดคุยทั้งทางโทรศัพท์ ทางไลน์ และนัดเจอกันเช่นนี้มาหลาย
ครั้งเมื่อเขาเอ่ยขอความช่วยเหลือบางอย่าง และเธอยอมรับปากร่วมมือ
ด้วยเต็มที่ หลังจากขอคำมั่นสัญญาแบบลูกผู้ชายจากเขาเป็นมั่นเหมาะ
จนพอใจ

ตั้งแต่นั้นมา สถานะของทั้งคู่ก็เหมือนว่าที่พี่เขยกับว่าที่น้องภรรยา
โดยที่ฝ่ายหลังได้ค่าหัวคิวจากการช่วยงานแต่ครั้งเหมือนวันนี้

ของในถุงเป็นกล่องสีขาวยเรียบหรู ยังไม่ต้องเปิดดูก็รู้ว่าเป็น
สมาร์ตโฟนรุ่นล่าสุดที่เพิ่งวางในท้องตลาดไม่นาน

“โอ๊ย รู้ได้ยังไงว่ามีมือถือของใหม่จะเจ๋ง” สาวน้อยบอกพลางเปิด
กล่องเพื่อยลโฉมสมบัติชิ้นใหม่อย่างใจร้อน ห่อปากเมื่อเห็นว่าเป็นรุ่น
ที่มีหน่วยความจำเยอะที่สุด เคสเป็นสีชอกกิงพิงก์มันวาวสวยไม่
ด้านหลังยังสลักชื่อภาษาอังกฤษของเธอไว้อย่างสวยงามเป็นลายเซ็น
ไม่เหมือนใคร ตาใสจึงเปล่งประกายวิบวับเหมือนดาวประกายพริ้ว
เมื่อเงยหน้าขึ้น “สวยที่สุดอะ เสียใจที่สุดในโลก”

“เราชอบ ใช้ประโยชน์ได้ดีแล้ว” ชายหนุ่มบอกอย่างเอ็นดู

“ใหม่ชอบมาก จะรักษาของอย่างดีค่ะ” สุพรรณนิการ์ยกมือไหว้
ชดช้อยแล้วเก็บของเพราะไอศกรีมกับเครื่องดื่มถูกยกมาเสิร์ฟพอดี
รอจนบริการถอยออกไปจึงเปิดกระเป๋าใบเล็กซึ่งเป็นอนินันทนากการ
ขึ้นก่อนหน้าเพื่อหยิบกระดาศปึกหนึ่งออกมา

“คิวงานล่าสุดใหม่ส่งไฟล์เข้าอีเมลให้เสียเวสไปแล้ว ส่วนนี้
เป็นรายการที่ใหม่ทำเองเพราะกลัวลืม”

ชายหนุ่มรับปึกกระดาศที่เป็นตัวพิมพ์และพริ้นต์ออกมาเรียบร้อย
เปิดอ่านดูคร่าวๆ “เราคุยกับใครมาบ้าง”

“อาพตกับพี่ว่าเป็นหลักค่ะ ใหม่ทำอ้างอิงไว้ตรงด้านล่าง”

ใบหน้าคมสันปรากฏรอยยิ้มอย่างพอใจเมื่อสังเกตเห็น “ไม่

เปลี่ยนใจมาทำงานกับเฮียแ่นะอะ”

“ไม่เอาอะ เดี่ยวโดนกล่าวหาว่าใช้เส้น”

พันธกานต์สายหัวอย่างอารมณ์ดี “จริงสิ เราชอบเสรีจ๊วยัง”

“อีกไม่ถึงเดือนก็เสรีหมดทุกตัวอะ...” บอกกำหนดคร่าวๆ ให้เขาฟังพร้อมรายงาน “บริษัทเรียกใหม่เข้าไปสัมภาษณ์เพิ่มเติมวันที่สิบเดือนหน้า ถ้าไม่ติดอะไรก็ให้เริ่มงานได้เลย”

“ไม่พักก่อนรีใจ เดี่ยวเฮียจะซื้อทริปให้”

ตาสีดำเป็นประกายวาวขึ้นเพียงแวบเดียว ก่อนหน้ามุ่มลงอย่างแสนเสียดาย “เดี๋ยวพี่ปานกับที่บ้านจะสงสัย อีกอย่างทำงานสักปีค่อยเก็บเงินไปเที่ยวดีกว่า เดี่ยวใหม่ก็มีเงินเดือนของตัวเองแล้ว”

“ตามใจ กินของว่างเถอะ จะละลายหมดแล้ว...”

สาวน้อยผงกหัว ตักไอศกรีมเข้าปากอย่างอารมณ์ดีระหว่างคุยกับว่าที่พี่เขยจ๊อยๆ ไม่สนใจว่าใครจะเข้าจะออกในลานจ์ ต่อเมื่อกินเสร็จจึงบอกลาพันธกานต์ รับประทานมาชิกคีนใส่กระเป่าเพื่อลงไปหามือค้ำกินต่อในห้องอาหารด้านล่างไม่ให้เสียเที่ยว เพราะโรงแรมแห่งนี้ขึ้นชื่อเรื่องอาหารบุฟเฟต์นานาชาติทั้งมือกลางวันและมือเย็น

หลังแยกจากพันธกานต์ และกำลังรอลิฟต์เพื่อลงไปชั้นจี

ซึ่งเป็นชั้นของห้องอาหาร ก็มีเงาของใครบางคนมายืนด้านหลังระหว่างที่เธอเงยหน้ามองแผนผังของโรงแรมบนผนัง ทว่าสุพรรณนิการ์ไม่สนใจกระทั่งประตูลิฟต์เปิดออก

เธอก้าวเข้าไปก่อนและหันกลับมา จึงประจันหน้ากับแขกอีกรายที่ใช้ลิฟต์ตัวเดียวกันและเบิกตาโต

ชายหนุ่มร่างสูงก้าวตามเข้ามาในห้องโดยสารแคบๆ และจ้องตอบสาวน้อยด้วยดวงตาคมปลาบสีน้ำตาลทอง

เขาก็คือชายหนุ่มที่อยู่กับนิศากรและแซ่ไขในงานสวดพระ-

อภิธรรมศพของปัญญาที่วัดวันแรก ก่อนที่เธอกับพี่สาวจะถูกอัปเปหิออกมา หลังมีการปะทะคารมกันเพราะเจ้าภาพไม่ยินดีต้อนรับ

สุพรรณนิการไม่รู้ว่าเขาเป็นใครและมีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับแม่ลูกคูนั่น แต่การที่เขาอยู่ที่นั่นกับคนที่เคยพูดจาร้ายกาจใส่หน้าแม่และพยายามทำลายพี่สาวสุดที่รักของตน ทำให้เขากลายเป็นฝ่ายตรงข้ามไปโดยปริยาย ตาดำขลับจึงหรีดลงอย่างไม่เป็นมิตร

“มีสจะไปชั้นไหนครับ” เสียงของใครอีกคนหนึ่งที่อยู่ในลิฟต์ด้วยถามขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ

เด็กเรียนอินเตอร์จึงตอบโดยอัตโนมัติเป็นภาษาเดียวกัน “ชั้นจีคะ ขอขอบคุณ”

เธอยอมละสายตาไปเหลือบมองคนถามแวบหนึ่งเพื่อยิ้มให้ จึงเห็นว่าเขาเป็นชาวต่างชาติในชุดสูทล้าลองเหมือนนักธุรกิจ รูปร่างสูงโล่เดียวกับหนุ่มตัวโตคนแรกที่น่าจะเป็นคนชาติเดียวกันแต่ท่าทางเป็นมิตรกว่าเพราะยิ้มตอบเธออย่างกว้างขวาง

“จะลงไปทานอาหารหรือครับ”

“ใช่ค่ะ”

“ผมกับเจ้านายก็เหมือนกัน”

“อ้อ”

“ไม่คิดว่าจะได้เจอกันอีก” เสียงหัวเราะค่อนขำงุ่นง่านทว่าสมเป็นบุรุษเพศอย่างยิ่ง ทักขึ้นเป็นประโยคแรก

เสียงของเขาทำผู้หญิงอ่อนระทวยได้เลยนะนี่ และนอกจากจะมีใบหน้าหล่อเหลาแบบร้อนแรงเป็นอาวุธ เขายังขยับมุมปากโค้งเป็นรอยยิ้มซึ่งคงทำให้หัวใจผู้หญิงร้อยละเก้าสิบเก้าทำงานหนักขึ้นทันที ทั้งที่ไม่ได้มีบุคลิกแบบหนุ่มเพลย์บอย แต่ความคมเข้มของพ่อเจ้าประคุณก็ทำเอาเดือนมหาวิทยาลัยหน้าตาดีที่เธอคุ้นเคยจี๊ดซีดลงทันตาเห็น

“ทฤษฎีโลกกลมกึ่งี้แหละ”

“มาทำอะไรที่นี่”

“เจอคนค่ะ”

สายตาของเขาลดลงดูถูกกระดาศในมือของเธอด้วยสายตาดูชนิดหนึ่งซึ่งทำให้คนถือ ‘ค่าหัวคิว’ หน้าร้อนโดยไม่ต้องเอ่ยคำ ต้องโทษทักษะการอ่านภาษากายกับนิสัยชอบจับผิดที่คิดว่าคนส่วนใหญ่ของเธอเองนั้นแหละ สาวน้อยเลยชักสีหน้า

“มองอย่างนี้หมายความว่ายังไง”

“มองอย่างนี้ คือมองอย่างไร” หนุ่มหล่อยื่นถาม เลิกคิ้วมองเธอเหมือนผู้ใหญ่เห็นเด็กที่กำลังตีโพยตีพายโดยไม่มีสาเหตุ

ปากจิ้มลิ้มเม้มแน่น โกรธขึ้นมาตามประสาคนเลือดร้อน “ก็มองเหมือนฉันมาค้ายานะลิ”

“อย่างไร...” ตาคมกล้ำกว่าดมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้าราวกับประเมินระคนบางสิ่งที่ไม่ออก “น่าจะฉลาดเลือกทำงานอื่นที่ถูกกฎหมาย หรืออันตรายน้อยกว่าการค้ายา แต่หาเงินได้มากกว่า”

ประโยคนั้นไม่เฉพาะเจาะจงอะไร แต่ทำไมผิวแก้มเนียนถึงร้อนวูบขึ้นเองเพราะสัญชาตญาณส่วนตัวก็ไม่รู้

และเจ้ากรรมที่มันเป็นหนึ่งในน้อยครั้งสำหรับตัวร้ายที่คิดหาคำพูดเหมาะๆ มาตอบได้ไม่ทัน

ประตุลชีพต์เปิดออกตอนนั้นพอดี ร่างโปร่งจึงก้าวพรวดออกไปก่อนเหมือนชายหนุ่มทั้งคู่เป็นอากาศธาตุ แล้วเดินเข้าห้องอาหารตามป้ายบอกทาง แม้จะรู้สึกเสียบรรยากาศและความอยากกินลดลงไปบ้าง แต่เมื่อเห็นความอลังการของบุฟเฟ่ต์นานาชาติในห้องอาหารน่าตื่นตาพอๆ กัน ความโกรธก็พลันเลือนหาย

สาวน้อยเริ่มปฏิบัติการตักของกินเป็นชาชิมิสต์ใหม่กับเครื่องดื่มไปวางจองที่โต๊ะก่อน จากนั้นจึงกลับไปตักซูชิหลายหน้า ออร์เดอร์กึ่งตัวโตกับหอยแมลงภู่นิวซีแลนด์ตัวใหญ่เบิ้ม ตักฟองดูชีสกับขนมปัง

มาดิป ไม่เว้นแม้แต่สลัดเปิดนมควินและเหล่าไซซู

แอบบ่ปากให้พิวกราสีขึ้นหนานุ่มเพราะสงสารสัตว์ที่ถูกทรมาน
จับใจ และคาเวียร์รสขึ้นเพราะไม่ปลื้ม

รอบสุดท้ายที่เธอเดินกลับมายังโต๊ะซึ่งมีของกินละลานตา
อัดแน่นก็ต้องหรีตาลง เพราะเพิ่งเห็นว่านุ่มตัวโตที่เพิ่งเจอกันนั่งห่าง
ออกไปแค่โต๊ะเดียว เขายังมองเธอด้วยแววตาที่ทำให้สาวน้อยเกือบ
สะดุดปลายเท้าล้มให้ชายหน้า

“บ้าเอ๊ย!” สุพรรณิการ์บ่นพึมพำกับตัวเอง และนั่งเก้าอี้ตัวที่หัน
หลังให้เขา จะได้ไม่ต้องเห็นกันให้รู้แล้วรู้รอด

จะเปลี่ยนที่ตอนนี้คงไม่ทัน เพราะของกินที่คัดสรรมาแล้ววาง
อยู่เต็มजनชนย้ายลำบาก

เธอหยิบมือถือออกมาถ่ายภาพลงเฟสบุ๊กและแชร์โลเกชั่นให้
เพื่อนๆ อิจฉาเล่น ก่อนเริ่มจัดการกับบรรดาของกินที่ขึ้นมาและทำให้
แขกหลายคนหันมองอย่างอึ้งๆ เนื่องจากรูปร่างออร่าอันอ่อนแอของ
เจ้าของโต๊ะเพียงคนเดียวช่างไม่เข้ากับปริมาณอาหารที่สาวๆ ทัวไป
อาจจะกินได้ถึงสองสามคนในเวลาปกติ

กินไปก็มีเสียงดังของข้อความดังขึ้นตลอดเวลาเพราะเจ้าตัว
โตเด่นเป็นที่ชื่นชอบในคณะ

ระหว่างกินก็หยิบมือถือที่ได้เป็นของขวัญออกมาเปลี่ยนชิม
อย่างเห่อของใหม่ เพราะบังเอิญมีชิมอยู่สองเบอร์

ลองแตะหน้าจอทัชสกรีนไล่ดูแอปพลิเคชัน ลงท้ายด้วยการเปิด
โปรแกรมผู้ช่วยส่วนตัวที่ชาญฉลาดขึ้นมาลองหัดใช้งานกับชวนคุยเล่น
พลงหัวเราะคิกคักคนเดียวอย่างพอกพอใจโดยไม่สนบรรยากาศ
แวดล้อม

กินไปเล่นไปอย่างไม่รีบร้อน ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงดีอาหารที่ขึ้นมา
ก็เรียบวุฒจนคร้วแทบไม่ต้องล้างจาน

ร่างโปร่งที่พุ่งยื่นออกมาชนิดหนึ่งจึงเอนกายพิงเก้าอี้ในท่าสบาย รอให้หมดเวลาเหมือนงูเหลือมกำลังย่อยอาหาร เมื่อจะหาอะไรมา ล้างปากก่อนกลับบ้านโดยไม่เสียเที่ยว เพราะโรงแรมอยู่ไกลคงไม่ได้ มาบ่อยๆ แม้ค่าอาหารจะซาร์จจากบัตรเครดิตของว่าที่พี่ชาย

เธอนั่งตอบข้อความในเฟซบุ๊กและเล่นไลน์ฆ่าเวลาจนเหลือแค่ สิบห้านาทีก็ลุกขึ้นอีกรอบ ไปหยิบของหวานเป็นข้าวเหนียวมะม่วงภาค กะทิกับน้ำเปล่ากลับมาที่โต๊ะ ทนเห็นสองหนุ่มซึ่งมาที่หลังลุกขึ้นเตรียม กลับ และโต๊ะของเธอเป็นทางผ่านไปยังทางออกพอดี

กลิ่นน้ำหอมหรืออาจจะเป็นโคโลญผู้ชายบางเบา ระคนกลิ่น คล้ายเปลือกพิสตาชิโอผสมหญ้าแห้งปะทะจมูกเมื่อร่างสูงเดินผ่าน สาวน้อยก้มหน้าก้มตาละเลียดของหวานโดยไม่มอง อิมหน้าดีแล้วจึง คั้นบัตร์วิโอพีเมมเบอร์ไปลงบิลที่เคาน์เตอร์ ทว่าพนักงานสาวใน เครื่องแบบยืมหวานให้

“โต๊ะของคุณค้ำมีคนจ่ายให้แล้วนะคะ”

“เอ๊ะ! แต่ฉันมาคนเดียวนะคะ”

“เป็นชาวต่างชาติสองท่าน คนที่จ่ายชื่อมิสเตอร์ไรดส์ค่ะ เช่น ไรดส์”

“จั้นหรอ...” เธอนิวหน้าอย่างงงๆ ด้วยคิดว่าคงไม่มีใครอื่น นอกจากสองหนุ่มที่เธอเจอในลิฟต์ “ขอบคุณค่ะ”

กรุงเทพมหานคร หนึ่งเดือนก่อน

โบมอนต์ อินด์สตรี้ส์ เป็นมัลติคอมปานีซึ่งประกอบธุรกิจข้าม ชาติหลากหลายประเภท ธุรกิจที่โดดเด่นที่สุดคือบริษัทด้านการลงทุน มีสำนักงานย่อยอยู่หลายภูมิภาครวมถึงประเทศไทยอันเป็นสาขาหนึ่งของโบมอนต์ แคปิตอล กรุ๊ป เพื่อการลงทุนในเอเชียอาคเนย์ ตั้งอยู่ ย่านกลางเมืองใกล้ถนนหลักของเส้นทางรถไฟฟ้าสายสีเขียวอ่อนซึ่ง

ที่ดินมีราคาแพงดุจทองคำ

บริษัทเป็นตึกสูงห้าสิบชั้นเน้นสถาปัตยกรรมกระจกเหมือนตึกเอ็มไพร์ ทาวเวอร์ อยู่ลึกเข้าไปในซอยราราห้าร้อยเมตร ด้วยทำเลอันเป็นย่านธุรกิจ มีทั้งบริษัท ร้านค้า สถานบันเทิง และที่พักอาศัยหนาแน่น ทำให้น้ำปากซอยมีความอึดออร์โธซีรับจ้างให้บริการตั้งแต่เช้าตรู่ถึงเวลาตีห้าไม่เคยมีวันหยุด

วันนี้เป็นวันแรกที่บัณฑิตจบใหม่จากรั้วมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐต้องเข้ามาทำความเข้าใจเรื่องตำแหน่งงานซึ่งรับไว้กับบริษัท หลังถูกจองตัวตั้งแต่ก่อนจบการศึกษาเพราะมีผลการเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยมด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง เคยฝึกงานในองค์กรมหาชนและมีพอร์ตโฟลิโอโดดเด่นกว่าทุกคนในรุ่น

สุพรรณิการ์ สุคนธ์ธิ์ สาวน้อยวัยยี่สิบเอ็ดปีคนที่ว่าเพิ่งลงจากรถฟอร์ดโฟกัสซึ่งพามาส่งถึงบริษัทในซอยเพราะเจ้าตัวยังไม่รู้ทาง เธอก้าวไปยืนบนทางเท้าตอนเวลาเก้าโมงสี่สิบนาทีเนื่องจากมีนัดตอนสิบโมงตรง

ร่างโปร่งเพรียวอยู่ในชุดกระโปรงทรงแคบสีดำสูงเหนือเข่าเล็กน้อยกับรองเท้าคัทชูสีดำหัวแหลมทันสมัย คู่กับเสื้อสีขาวคอตั้งแขนสั้นพลั่ว ส่งให้ชุดที่สวมดูเปรี้ยวอมหวานสมวัย เครื่องประดับมีเพียงนาฬิกาเรือนเล็ก สะพายกระเป๋าหนังสีน้ำตาลใบโตที่ใส่กระดาษเอสี่ได้

ทั้งชุดเป็นของพี่สาวคนรองที่เจ้าตัวยืมมาด้วยมีรูปร่างใกล้เคียงกัน และตั้งใจจะยืมต่อไปจนกว่าจะได้เงินเดือนเดือนแรก จึงจะเริ่มลงทุนซื้อเสื้อผ้าของตัวเองบ้าง

“โอ้โฮ บริษัทใหญ่โตจริงไหม ดูอินเตอร์มีคลาสตั้งแต่หน้าประตูเชียวนะ” ชายหนุ่มที่เป็นสารภีสวมชุดลำลองคือกางเกงยีนแบนรอนด์เนมกับเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนเปิดประตูลงมายืนเคียงเธอ

เขามีความสูงเฉียดหกฟุต ผิวพรรณดีเพราะมีเชื้อจีนเช่นเดียวกับหน้าตาที่เป็นเดือนของคณะและเป็นเพื่อนในกลุ่มสี่ห้าคนที่สนิทกับเธอที่สุ่ตรงจากเต่า หรือนิซารีย์ที่เรียนมาด้วยกันตั้งแต่มัธยม

“เฮียเวสบอกว่าผลประโยชน์ประกอบกิจการของที่นี่ดีมาก เป็นสำนักงานหลักของภาคพื้นเอเชียอาคเนย์เพราะลงทุนไว้เกือบทุกประเทศแถบนี้”

“มิน่า ไหมถึงเลือกที่นี่แทนที่จะมาทำกับบริษัทของเรา”

สุพรรณนิการ์หัวเราะเสียงใส เอาหัวไหล่กระแทกกว้างสูงของเพื่อนชายเป็นเชิงสัพยอก “บริษัทพ่อตัวมีเมธช่วยคนเดียวกับพ่อ อีกอย่างเราอยากหาประสบการณ์ที่ได้ทำงานกับคนแปลกหน้า จะให้พี่พาเพื่อนฝูงตลอดได้ยังไง”

พุดิเมธรู้ว่าข้ออ้างของเธอเป็นจริง แม้จะแค่ส่วนเดียว แต่ไม่เออยากเถียงเพราะรู้นิสัยกันดี “ถ้าจ้กก็โชคดีละกัน แน่ใจนะว่าไม่ให้เรามาจับ”

“โอย เรากลับเองได้ เมธไปต่อเถอะ”

“ขอให้ต่อรองได้เงินเดือนเยอะสมใจ” ชายหนุ่มตบไหล่เพื่อนสาวเบาๆ เพราะรู้ว่าเธอยอมอนุญาตแค่นั้น

เขาเคยโอบไหล่และโดนสุพรรณนิการ์ผลักออกเต็มแรง ซ้ำยังมองตาดูอย่างเอาเรื่อง

‘เฮีย! ทำไมละ เป็นเพื่อนกัน โอบนิดๆ หน่อยๆ ไม่ได้หรอก’

‘ถ้านายแปลงเพศแล้วก็ได้ แต่แกเป็นผู้ชาย!’ ยามไม่พอใจสรรพนามจาก ‘ตัว’ หรือ ‘เมธ’ จะเปลี่ยนเป็น ‘นาย’ ถ้าโกรธขึ้นแอดวานซ์จะเปลี่ยนเป็น ‘แก’ หรือเรียกชื่อสกุลจริงเสียงเย็น เป็นสัญญาณว่าถึงเวลาตัวใครตัวมัน

‘อะไรกัน เราไม่ได้คิดอะไรกุศลชะหน่อย’

‘หัดคิดชะหน่อยก็ดี เพราะเป็นเพลย์บอยทั้งแท่ง คนอื่นไม่รู้ก็ต้องคิดไปไกลทำให้ฉันเสื่อมเสียชื่อเสียง เกิดวันหน้าฉันมีแฟนแล้ว

ขายไม่ได้ราคาขึ้นมา นายจะรับผิดชอบยังไงล่ะ!

พุดิเมธทำหน้าที่เปลี่ยนๆ คิดในใจว่าใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยมาเกือบสี่ปีเธอยังไม่มีแฟน ทั้งที่มีชายหนุ่มรุ่นพี่รุ่นน้องรวมชายชนมจีบดาวคณะคนนี้นับมากมาย บางคนถึงขั้นทุ่มเทด้วยวีรกรรมแปลกๆ ยังถูกสาวน้อยใช้ความเจ้าเล่ห์ไล่จนหนีกระเจิง ไม่รู้แม่คุณจะรอเนื้อคู่เป็นเทพบุตรจตุตจาจากไหนมาเกิดจึงจะยอมเห็นว่าคุณควรและยอมคบหาด้วยกับเขานั้น ถ้าไม่เคยช่วยเธอในสถานการณ์คับขันครั้งหนึ่ง สุพรรณนิการ์อาจไม่ยอมเป็นเพื่อนสนิทด้วยซ้ำ

‘ผู้หญิงคนอื่นไม่เห็นโวยวายอย่างใหม่เลย’

‘นายเลยชินที่จะทำตัวมั่งกายนั่นสิ!’ สาวน้อยว่าอย่างไม่เกรงใจ

‘ผู้หญิงไม่ถึง นายยังต้องรู้จักให้เกียรติเพศแม่’

‘เราแค่โอบบ่าเองนะใหม่’

‘ลองคิดดูว่าถ้าฉันเป็นลูกสาวของนาย แล้วโดนเพลย์บอยที่อ้างว่าเป็นเพื่อนโอบไหล่ นายรับได้มั้ย’

‘โอเค เราสัญญาว่าจะไม่ทำอีก’ เขารับยอมก่อนเรื่องบานปลาย

เห็นหน้าสวยใสเหมือนไร้พิษสงอย่างนี้ เวลาที่มีเรื่องกับใครหากไม่ถึงที่สุดสุพรรณนิการ์จะไม่มีทางเลิกหรือยอมถอย แม้จะมีเหตุเพียงไม่กี่ครั้ง ซึ่งเธอไม่เคยเป็นฝ่ายเริ่มก่อน

วีรกรรมของเจ้าตัวจริงเป็นที่ลือชานรู้ดีทั้งคณะ หรืออาจจะรู้กันทั่วรั้วมหาวิทยาลัยก็ว่าได้

“ขอบใจมาก ได้เงินเดือนเท่าไรแล้วจะรีบโทร. ไปรายงานผล”

เธอบอกแล้วยืนรอจนเพื่อนกลับเข้าไปในรถและพาหนะเคลื่อนออกไป ตอนรถบีเอ็มดับเบิลยูคันหนึ่งชะลอเทียบบาทวิถีด้านหลังสุพรรณนิการ์ที่กำลังจะเดินเข้าตัวอาคารจึงชะงักเมื่อเหลือบเห็นว่าใครเพิ่งเปิดประตูรถลงมา

“เธอมาทำอะไรที่นี่”

แซ่ไซ ธนภัทรวณิช สุภาพสตรีวัยกลางคนที่เคยพบและเคย
มีคดีเก่ากับเธอถึงสองครั้งเมื่อไม่นานมานี้ เอ่ยถามเสียงเย็นทันทีที่ถึง
จากรถหรรดูด้วยตัวเองเพราะความใจร้อน

สาวน้อยยกมือไหว้อย่างเสียไม่ได้ ไม่คาดคิดว่าจะพบกันอีก
โดยบังเอิญ “ดิฉันมีนัดแต่กำลังจะสาย คงต้องขอตัวก่อนค่ะ”

“นักศึกษาอย่างเธอจะมีนัดอะไรในบริษัทใหญ่โตอย่างนี้”

“ดิฉันเรียนจบแล้ว”

“อย่าบอกนะว่า...” สีหน้าของแซ่ไซคล้ายคนที่เพิ่งชบปริศนา
แตก “คุณบัญชาฝากงานให้เธอที่นี่”

“ทางบริษัทเป็นฝ่ายติดต่อทางมหาวิทยาลัยเอง ดิฉันไม่คิด
ว่า...”

“อย่าแก้ตัวดีกว่า!” แซ่ไซเอ่ยขัดก่อนเธอจะพูดจบประโยค
“คุณบัญชาตายไม่ทันเผาผี แม่พี่สาวของเธอที่อ้างว่าเรามีบุญคุณกลับ
ใช้มารยาให้คุณพันธุกานต์ช่วยแก้ข่าวประกาศตัวเป็นแฟน หักหน้า
ยายนิจนลูกสาวของฉันต้องหนีออกไปเมืองนอก แต่พวกเธอยังไม่สะใจ
อยากเข้ามาทำความเดือดร้อนให้ครอบครัวของฉันอีกใช่ไหม”

ยายมนุษย์ป้านี้พาล่ามเรื่องบ้าอะไรนี่! สุพรรณิการ์ทำหน้าที่
เพราะยังงกับประโยคท้าย แต่นึกขึ้นได้ว่าเวลานัดของตนกำลังกระชั้น
เข้ามา จึงเปิดกระเป๋าหยิบสมุดโน้ตมาจิกแล้วเขียนตัวเลขสิบหลักลง
ไปก่อนยื่นให้

“ถ้าคุณแซ่ไซอยากเคลียร์ อีกสักสองชั่วโมงค่อยโทร. มากี่แล้ว
กันค่ะ”

“ใครต้องการเคลียร์กับเด็กปากยังไม่สิ้นกลิ่นนํ้านมอย่างเธอ”
อีกฝ่ายเข็ดหน้าอย่างเดียวดิฉันท์ ไม่รับกระดาด

“อ้าว! แล้วที่กำลังหาเรื่องนี้คืออะไร...” ‘วะ’ คำหลังเธอกัด
ลิ้นทันแค่เฉียดฉิว

“ถ้าเธอไม่เคยหลอกให้คุณบัญชาฝากงานให้ ฉันหรือจะอยาก
ลดตัวลงไปซื้อของวะ”

“บริษัทนี้เป็นของคุณลุงหรือคะ”

สีหน้าของแซ่ไซเข้มขึ้นมานิดเหมือนเกิดความกระตาคเมื่อตอบ
อย่างไวตัว “ก็ไม่ใช่”

“ถ้าไม่ใช่...” ท่าทางของสาวน้อยปรากฏความรำคาญอันทำให้
ผู้สูงกว่าทั้งวัยและสถานะทางสังคมต้องสะกดกลั้นอารมณ์ “ดิฉัน
ก็คงให้คำคำกล่าวหาของคุณแซ่ไซไม่ได้”

เอ่ยจบก็หันหลังกลับ และชะงักเป็นคำรบสองเมื่อพบว่าพวกเขา
ไม่ได้อยู่ตามลำพัง แต่มีชายหญิงสามรายยืนทำหน้ากระอักกระอ่วน
อยู่ใกล้ๆ ในระยะที่น้ำจะได้ยินบทสนทนา

หนึ่งในสามนั้นคืออติ อติตพีเอหรือผู้ช่วยส่วนตัวของ บัญชา
ธนกัทรวณิช ซึ่งสุพรรณิการ์รู้จัก

สาวน้อยรีบยกมือไหว้แล้วยิ้มน่ารัก “พี่ตี มาทำอะไรที่นี่คะ”

“พี่แวะมาพบคุณลุงคะ ส่วนน้องใหม่คงมาพบฝ่ายบุคคล”

“ใช่ค่ะ” ตอบรับแล้วเอียงคอเพราะยังไม่เข้าใจ “คุณลุงทำธุรกิจ
กับไบมอนต์ แคปิตอล กรุ๊ป เหมอคะ”

“ไม่เหมอคะ ไม่ใช่” รติรีบปฏิเสธเมื่อมองคนที่อยู่เบื้องหลัง
สาวน้อยอย่างเกรงใจ “ถ้าน้องใหม่ไม่ว่าอะไรพี่คงต้องขอตัวก่อน ขอให้
โชคดีนะคะ”

“ขอบคุณพี่ตีมากค่ะ” สุพรรณิการ์รีบไหว้ลา แล้วหันกลับไป
มองเพราะอดอยากรู้ไม่ได้

อติตพีเอของคุณลุงเดินค้อมตัวผ่านแซ่ไซผู้กำลังยืนทำหน้านิ่ง
ขัดกับสายตาไม่พึงใจขัดแย้งเมื่อตวัดสายตามองรติ แต่เธอไม่มีเวลา
มากกว่านั้นจึงรีบก้าวเข้าตัวอาคาร

ชั้นล็อบบี้ของโบมอนด์ แคปิตอล กรุ๊ป ดูคล้ายโรงแรม

ห้าดาว ด้านซ้ายและขวามีลิฟต์นับสิบตัว

ผนังข้างหนึ่งมีบอร์ดขนาดใหญ่ได้กรอบกระจก บอกที่ตั้งของสำนักงานให้เข้าหลายสิบแห่งในแต่ละชั้น และลิฟต์ชั้นบนสุดเป็นอพาร์ทเมนต์ซึ่งมีประตูทางเข้าแยกอยู่ด้านหลังเพื่อความสะดวกเจ้าของตึกสูงใช้เพียงห้าชั้นแรกเป็นที่ทำการบริษัท แต่น่าจะกินพื้นที่กว้างขวางพอดูเมื่อเทียบจากความโอโง่งของฝ่ายต้อนรับ

“ดิฉันมีนัดกับคุณเพ็ญศรี ผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรบุคคล ตอนสิบโมงเช้าค่ะ”

“คุณสุพรรณิการิไซไหมคะ” พนักงานประชาสัมพันธ์และโอเปอเรเตอร์หลังเคาน์เตอร์ถาม หลังเหลือบดูตารางนัดซึ่งเลขานุการในแต่ละฝ่ายส่งมาให้

“ใช่ค่ะ”

“รอสักครู่นะคะ...” เธอบอกแล้วยกหูโทรศัพท์ขึ้นเพื่อแจ้งด้านบน และขอแลกบัตรประจำตัวประชาชนของสาวน้อยกับบัตร Visitor พลาถอธิบายทางไปอย่างละเอียด ก่อนเดินนำไปกดลิฟต์ให้เพราะตอนนั้นไม่มีคนพอดีเลยชวนคุย “นามสกุลของน้องเหมือนซาอู๋เลยนะค่ะ”

“ไหมเป็นน้องสาวของพี่ป่าน หรือที่พี่...”

“มนรดาค่ะ เรียกว่าพี่มนก็ได้” อีกฝ่ายบอกอย่างตื่นเต้นเพราะเดาถูกเผง “ชื่อน้องไหมเพราะจัง พี่เป็นแฟนละครของซาอู๋า ใจหายใจคิดว่าแทนจะแย่งเรื่องคุณบัญญัติกับคุณพันธุกานต์”

“เอาไว้ไหมจะบอกพี่ป่านให้ ขอคุณพี่มนด้วยค่ะ” สาวน้อยบอกเพราะเข้าไปในลิฟต์และต้องแยกกันตอนนั้น

“โชคดีค่ะ” มนรดาอึ้งมกว้างให้

เมื่อประตูลิฟต์เปิด ร่างโปร่งจึงเดินเลี้ยวตามทางที่มนรดาบอก

ไปยื่นบัตรให้เลขานุการของฝ่าย

ไม่กี่นาทีต่อมาก็ได้เข้าไปนั่งรอในห้องประชุมขนาดเล็ก ตกแต่งเรียบง่ายหากดูดี มีคนเข้ามาเปิดคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะหนึ่งในสามตัวที่อยู่หลังห้อง และเปิดโปรแกรมให้เธอทำข้อสอบที่ต้องใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงเต็ม

สาวน้อยทำข้อสอบทดสอบความรู้หลายด้านที่ค่อนข้างยากเสร็จก่อนเวลาเล็กน้อย รออีกไม่ถึงสิบห้านาทีประตูห้องก็เปิดออกสตรีวัยกลางคนแต่งกายดีก้าวเข้ามาพร้อมชายหนุ่มที่น่าจะอยู่ในวัยต้นสามสิบปี

ร่างโปร่งริบลุคขึ้นและไหวอย่างนอบน้อมระหว่างเจ้าของสถานที่แนะนำตัวอย่างเป็นทางการ

“พี่ชื่อเพ็ญศรีเป็นผู้จัดการฝ่ายบุคคล ส่วนนี้คุณเวทิต เป็นรองหัวหน้าแผนกวิเคราะห์หลักทรัพย์ที่น้องจะเข้ามาทำงานด้วย ขอคุยพร้อมกันทั้งสองคนก็แล้วกันนะคะ...”

เพ็ญศรีสัมภาษณ์เธอไม่มากเพราะให้เวทิตพูดเองเป็นส่วนใหญ่ เขาได้รับโทรศัพท์ส่วนตัวระหว่างนั้นหนึ่งสาย จึงขอตัวออกไปรีบก่อนจะกลับเข้ามาอีกหนเพื่อคุยต่อ

ประตูปิดอยู่ราวสามสิบนาทีที่กว่าผู้สัมภาษณ์ทั้งคู่จะบอกให้เธอรอ แล้วเดินออกจากห้องพร้อมกัน

“คุณทิตว่ายังไงคะ”

“ดีครับ บุคลิกดีมาก ไหวพริบดีเยี่ยม ทำคะแนนข้อสอบได้เกือบเต็มทุกหมวด เฉพาะเชกชั้นภาษาอังกฤษไม่ผิดสักข้อ ที่บรรยายก็ทำได้ดีสมกับที่ได้เกียรตินิยม”

“แปลว่าจะรับเลยใช่ไหมคะ” เพ็ญศรีถามเพราะต้องให้ทางแผนกเป็นคนตัดสินใจ

“คุณเร็กซ์เพิ่งโทร. ลงมาเมื่อครู่ตอนผมอยู่ในห้อง”

“มีอะไรหรือเปล่า ปกติท่านไม่ยุ่งกับตำแหน่งแค่นี้”

“คงไม่ยุ่งถ้าคุณแซ่ไขไม่ขึ้นไปพบเมื่อชั่วโมงที่แล้ว ขอร้องไม่
ให้รับเด็กคนนี้เข้าทำงาน”

“อะไรกัน” ผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรบุคคลทำหน้าที่ไม่ค่อยถูก
“ทำไมคุณแซ่ไขทำอย่างนั้น”

“คงถือสิทธิ์ว่าเป็นแม่เลี้ยง กับตอนนี้คุณเร็กซ์รักษาการตำแหน่ง
แทนคุณบัญชาชั่วคราว ส่วนว่าที่พนักงานใหม่ของเราบังเอิญเป็น
น้องสาวของดาราชื่อซาญาที่กำลังเป็นข่าวกับลูกสาวของคุณแซ่ไข
ไงครับ”

“นั่นมันเรื่องส่วนตัว คุณเร็กซ์จะเอามารวมกันได้หรือคะ”

ข่าวใหญ่แม้จะไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของบริษัทโดยตรงหาก
พนักงานทุกคนต้องระแคะระคาย เพราะสามเดือนที่ผ่านมาทีม
ผู้บริหารของกิจการในเครือธนภัทรวณิชเข้ามาประชุมที่ตึกนี้หลายหน

เนื่องจาก เร็กซ์ ภูบดี โบรมอนต์ ซีอีโอและประธานบอร์ดของ
โบรมอนต์ อินดัสตรีส์ เป็นลูกชายคนโตที่เกิดกับเพื่อนสาวชาวอเมริกัน
ของบัญชา ถูกวางตัวเป็นซีอีโอและรักษาการตำแหน่งประธานบริษัท
ในเครือธนภัทรวณิชแทนจนกว่าพินัยกรรมจะถูกเปิดและมีการคัดเลือก
คนใหม่เข้ามา ซึ่งจนบัดนี้พินัยกรรมของผู้ตายก็ยังไม่เปิด เพราะบรรพต
ทนายความประจำตระกูลที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสเนื่องจากนั่งมาในรถ
คันเดียวกับเจ้านายยังไม่หายเจ็บดี

“น่าจะไม่เหมารวมหรอกครับ แต่คงอยากคุยกับน้องเขาก่อน”

“ที่นี้เหรอคะ” เพ็ญศรียกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา “จะเที่ยงแล้ว
ด้วยสิ”

“ท่านอยากคุยอย่างไม่เป็นทางการ เลยให้เชิญน้องขึ้นไปทาน
กลางวันด้วย”

“เลขาฯ สั่งอาหารไว้หรือยังคะ”

“ส่งไว้แล้ว คุณเพ็ญศรีพาน้องไปพบท่านก็แล้วกันครับ พอตีผมมีธุระต้องออกไปข้างนอก”

ว่าที่พนักงานใหม่ที่จะได้พบกับประธานบริษัทตั้งแต่วันแรก
ทำตาโตหลังจากเพ็ญศรีเข้ามาแจ้งให้รู้

“ทำไมท่านอยากคุยกับใหม่ล่ะคะ”

“หนูคงต้องถามท่านด้วยตัวเองละจ๊ะ พี่ไม่รู้จริงๆ”

สุพรรณิการ์ไม่ว่าอะไร หากทำหน้าที่วัดคัมพวดเมื่อเดินตามผู้จัดการฝ่ายขึ้นลิฟต์ไปชั้นห้าซึ่งเป็นชั้นของผู้บริหาร ต้องเริ่มร้องครวญครางเนื่องจากได้เวลาอาหารกลางวันพอดีแต่ไม่กล้าขอออกไปกินก่อน

กระนั้นตาโตดำขลับยังเป็นประกายเมื่ออาณาจักรการลงทุนของโบมอนต์ แคปิตอล กรุ๊ป เปิดสู่สายตา

ชั้นห้าถูกตกแต่งด้วยโทนสีน้ำตาลหลายเฉดตั้งแต่พื้นเป็นพาร์เกต์แผ่นยาว ฝ้าเพดานสีขาวบางส่วนเปิดโล่งให้เห็นท่อพันด้วยฉนวนกันความร้อนอะลูมิเนียมพอยล์ ผนึ่งทำจากอิฐเปลือยสีส้มคลาสสิกด้านหนึ่ง อีกด้านบุวอลล์เปเปอร์โทนสีใกล้เคียงกันแขวนภาพเขียนเชิงจินตนาการแบบสร้างสรรค์ คอกทำงานสูงระดับอกมีอยู่ทั้งสองด้าน และเว้นที่ว่างตรงกลางสองโซนเป็นโซฟาดีไซน์สุดล้ำ สไตล์การตกแต่งราวกับอยู่ในสำนักงานของกูเกิล

ปลายโถงด้านซ้ายมือดูเหมือนจะเป็นห้องประชุมและห้องทำงานสองห้อง ส่วนด้านตรงข้ามเชื่อมต่อด้วยทางเดินตรงกลางกว้างราวสามเมตรดูสบายตา มีห้องทำงานส่วนตัวอยู่เพียงสามห้อง ติดป้ายชื่อและตำแหน่งเป็นภาษาอังกฤษ โดยห้องที่เธอถูกพามาอยู่ตรงกลาง

เพ็ญศรีเคาะประตูห้อง รอจนได้ยินเสียงอนุญาตจึงเปิดประตู

ออกและหันมาพยักหน้าให้เธอ

“หนูเข้าไปคนเดียวได้เลยจ๊ะ”

“เออ...ขอบคุณค่ะ” สาวน้อยกะพริบตาเพราะคิดว่าอีกฝ่ายจะช่วยแนะนำตัวก่อน จึงยกมือไหว้ขอบคุณแล้วเดินเข้าไปด้านในด้วยอาการค่อนข้างเกร็งเพราะไม่มีเวลาดั้งตัว

ตาใสสบกับตาสีน้ำตาลทองของชายร่างสูงที่ยืนฟังโต๊ะทำงานคอยอยู่แล้วทันทีที่ก้าวเข้าไปในห้อง

มองเพียงนิดเดียวก็จำได้พร้อมอาการใจหล่นลงไปกองแทบเท้า เพราะเขาก็คือหนุ่มหล่อตัวโตที่เธอเคยพบแล้วถึงสองหน หนแรกในศาลาเวดงานสวดพระอภิธรรมศพของบัญชีวันแรก ซึ่งเธอแสดงอิทธิฤทธิ์เอาไว้กับแซ่ไซและนิศากร ช้ำยังถลึงตาใส่เขา

หนสองราวหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเมื่อเธอไปพบพันธุศาสตร์ที่โรงแรมและยังอุตสาหืต่อปากต่อคำกับเขาจนได้ แต่เขา...หรืออาจจะเป็นเพื่อนของเขากลับจ่ายค่าอาหารมือนั้นให้ โดยไม่ได้รับคำขอบคุณ

“ใครคือ เซน โรดส์ ค่ะ” ถามออกมาเป็นประโยคแรกหลังจากยกมือไหว้โดยอัตโนมัติ

“เซนเป็นผู้ช่วยของผม” เสียงทุ้มทรงอำนาจไม่ถึงกับนุ่มเหมือนหนแรก บอกสั้นๆ

สุพรรณนิการ์ใจแป้ว เพราะแปลว่าเขาน่าจะเป็นคนเลี้ยงข้าวเธอในนามของลูกจ้าง จำได้ร่างๆ ที่ศาลาเวดแซ่ไซแทนตัวเองว่า ‘อา’ และเรียกเขาว่า ‘คุณภู’ เช่นเดียวกับบริดี ที่บอกเธอเมื่อเชื่อว่ามาพบกับ ‘คุณภู’

ถ้าเช่นนั้นเขาก็ต้องเป็น ภูบดี ธนภัทรวณิช ลูกชายคนโตของบัญชีตามที่เธอเคยได้ยินแต่ไม่สนใจ เพราะไม่คิดว่าจะมีโอกาสได้พบหรือรู้จักกัน เนื่องจากเขาอาศัยอยู่อเมริกาเป็นหลัก

ชื่อภาษาอังกฤษของเขาก็คือ เร็กซ์ โบมอนต์ ตำแหน่งประธาน

บอร์ดและซีอีโอของไบมอนด์ อินดัสตรีส์ ที่ผ่านหูแค่สองสามครั้ง ตามที่บัญชาเคยบอก และตามประวัติการก่อตั้งบริษัท ทว่าเธอกลับไม่เอะใจ

ตายละ! ถ้าฉันคุณลุงก็ฝากงานให้เธอกับบริษัทลูกชายของท่านจริง มิน่า...แซ่ไซถึงไม่พอใจนัก!

คนที่เพิ่งถึงบางอ้อกลิ่นน้ำลายลงคอด้วยใจไม่สงบสุข เมื่อปะติดปะต่อเรื่องได้ครบถ้วนรวดเร็ว

“เอ่อ ขอขอบคุณค่ะที่เลี้ยงมือเย็นวันนั้น”

“ด้วยความยินดี” มุมปากได้รูปงามเหมือนจะกระตุกยิ้ม

“คืนเงินให้ได้ไหม” เธอถามอ่อยๆ เพื่อความผิดจะลดลงบ้าง

“วัฒนธรรมไทยเวลาผู้ใหญ่ให้อะไร เด็กไม่ควรปฏิเสธไม่ใช่รี”

คนฟังเกือบนัวหน้าเมื่อโดนพกลูกครึ่งสั่งสอน แต่คราวนี้ตัวร้ายรู้จักเก็บอาการอย่างดีเพราะผลประโยชน์ต้องมาก่อน ถึงอย่างไรเขาก็เป็นลูกชายคนโตของบัญชา และว่าที่ ‘นายใหญ่’ ถ้าบริษัทรับเธอเข้าทำงานอย่างเป็นทางการ

“ท่านประธานไม่ใช่ญาติผู้ใหญ่ของดิฉันนี่คะ”

“เลี้ยงอาหารสักมื้อเงินผมคงไม่ยุบไม่ยอบ อีกอย่าง เห็นเรากินท่าทางเจริญอาหารดูคุ้มเงินดี”

นอกจากสำนวนไทยจะเป๊ะแล้ว คำวิจารณ์พฤติกรรมที่คนรอบตัวเรียกว่า ‘ห้องยั้งพุงกระสอบ’ ยังถูกพาดพิง

“ง่า...ขอบคุณค่ะ”

“หิวรียัง” ตาคมกล้าฉายแววขบขันเหมือนจะอ่านความคิดของเธอได้ ทำให้แก้มใส่ร้อนผ่าวขึ้นมา

แค่เสียน้ำแหละ! เจ้าตัวบอกตนเอง “ท่านประธานอยากพบดิฉันทำไมคะ”

“ชวนมากินกลางวันด้วย เราน่าจะทำความรู้จักกันไว้”

พอเขาเอ่ยถึงกิจกรรมสุดโปรดอย่างการกิน ท้องเจ้ากรรมก็ร้องประท้วงโครคราก โชคดีที่เสียงของมันครวญตุ้บแค้ในระดับพอให้รู้ว่าถึงเวลาอาหารตามประสาวัยกำลังกินกำลังนอน ไม่ดังพอที่จะรายงานให้เจ้าของชายหน้า

“คุณจะรับผิดชอบเข้าทำงานหรือเปล่า” ถามก่อนให้แน่ใจ จะได้ทำตัวถูก

“ทำไม่คิดว่าจะไม่รับ”

“ก็...คุณแน่ใจอีกจะไม่พอใจ ดิฉันบังเอิญพบเธอข้างล่างเมื่อเช้า”

ชายหนุ่มอยากยืมให้คนเซนส์ดี เพราะแน่ใจว่าไม่มีใครบอกเธอเกี่ยวกับคำขอร้องของภรรยาของพ่อ “บริษัทนี้ไม่เกี่ยวข้องกับสักกุลธนภัทรวณิช”

“คุณเองก็เป็นธนภัทรวณิชครึ่งหนึ่ง”

“โดยสายเลือด ไม่ใช่ทางกฎหมาย”

ทำไมประโยคข้างต้นดูเย็นชาต่อหูคนฟังจนผลอหลุดอาการนิวหน้าได้ไม่รู้ “อาบรรพตบอกว่าคุณเป็นซีโอโอ แล้วก็รักษาการตำแหน่งประธานบริษัทแทนคุณลุงบัญชาด้วย”

“นั่นคนละส่วนกัน ผมเพียงทำตามความต้องการครั้งสุดท้ายของพ่อ”

“แปลว่าถ้าท่านไม่ขอร้อง คุณก็จะไม่เหลียวแลหรือคะ”

“เรากำลังออกนอกประเด็น สาวน้อย”

เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะของเขาดังขึ้น ทำให้คนที่อ้าปากจะต่อคำต้องเงยบ เลยถือโอกาสลอบสำรวจเขาไปพลาง

ลูกชายคนโตของคุณลุงตัวสูงน่าดู สูงกว่าบัญชาหลายนิ้วอาจจะเกินหกฟุตสองนิ้ว

เขามีใบหน้าคมเข้มแบบหนุ่มอเมริกันชนิดที่คนทั่วไปคงไม่รู้ว่า เป็นลูกครึ่งเอเชีย ประกอบด้วยดวงตาสีน้ำตาลทองค่อนข้างดู จมูก

โต่งตรงรับกับริมฝีปากแดงระเรื่อได้รูป เห็นจะมีแต่หน้าผากกว้างกับ
เรือนผมดกดำสนิทที่คล้ายบิดา นอกจากนี้พ่อเจ้าประคุณยังมีเรือนร่าง
กำยำภายใต้ชุดสูทสากลสุดเท่อย่างที่ทำให้บรรดาแก๊งกวางบางชะนี
ส่วนใหญ่ต้องกรี๊ดร้อง พร้อมฟาดฟันและทุ้มสุดตัวเพื่อช่วงชิงเป็น
เจ้าของทั้งร่างกายและหัวใจของหนุ่มหล่อรายนี้

นี่ถ้าเขาเป็นชาวต่างชาติที่เธอเจอแถวสวนลุมพินี ศูนย์การค้า
เอ็มควอเทียร์ หรือสยามพารากอน สุพรรณนิการ์คงไม่ลังเลที่จะแอบ
ยกมือถือขึ้นถ่ายภาพของเขาโดยไม่สนเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล
เพื่อส่งให้วิกิรานต์ ผู้จัดการส่วนตัวของพี่สาวได้ดูด้วยเพราะรู้ว่าฝ่ายนั้น
ชอบ

ชายหนุ่มหันกลับมาเร็วเพราะคุยโทรศัพท์แค่นี้ก็ประโยคจน
ตาวีวับที่กำลังจินตนาการซุกซนหลบไม่ทัน

“มีอะไรน่าขัน”

“เอ่อ ไม่มีค่ะ”

“จ้ะ...เรื่องทานข้าวด้วยกัน...ทางนี้” เขาแค่พยักพยิตแล้วเป็นฝ่าย
เดินนำออกไปทางประตูด้านข้าง

2

ท่านประธานกับเด็กใหม่

เมื่อบานไม้สีขาวเปิดออก จมูกโด่งเล็กก็เขิดนิตๆ ในอากาศ เพราะได้กลิ่นหอมของอาหารปรุงสุกใหม่ นำมาก่อน ห้องที่พวกเขาเข้ามา มีขนาดเล็ก ผังด้านนอกเป็นกระจกเจดพาดานมองเห็นวิวของถนนด้านหน้าตัวอาคารและสถานที่ใกล้เคียง

ในห้องมีโต๊ะอาหารขนาดกลางแบบยาวสำหรับผู้ร่วมโต๊ะสิบสองคน อาหารคาวหวานหลายชนิดถูกจัดวางชิดขอบด้านหนึ่งพร้อมจานข้าวและแก้วน้ำสองชุดตรงเก้าอี้หัวโต๊ะและอีกตัวด้านข้างติดกัน ใกล้กันนั้นมีรถเข็นเครื่องดื่มแต่ไม่มีคนคอยบริการ

“นี่ราเป็นคนสั่งอาหาร คงมีอะไรถูกปากเราบ้าง”

ภูบตีเอ่ยชื่อนีรา เลขานุการของผู้จัดการฝ่ายขายซึ่งช่วยดูแลเมื่อเขาเดินทางมาดูงานในแต่ละครั้ง

สาวน้อยชะงักหน้าสำรวจอาหารสี่ส้นน่ากินพลางทำจมูกฟุดฟิดแล้วตัดสินใจว่า ‘แค่พอกินได้’

ซูเปอร์เทสเตอร์ หรือผู้ที่มีความสามารถในการรับรู้รสชาติดีกว่าคนอื่นตามที่คนรอบข้างพร้อมใจกันมอบตำแหน่งให้บอกตัวเอง เพราะเป็นนักชิมตัวยง และมีมารดาเป็นแม่ครัวหัวป่าที่ถนัดการทำอาหารเกือบทุกชนิด รวมถึงอาหารฝรั่งบางประเภท บ่อยครั้งที่เธอตระเวนกิน

ร้านเด็ดตามโฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งส่วนมากมีคนพาไปแล้วสายหน้า
‘แม่ทำอร่อยกว่าตั้งเยอะ’ กระนั้นยังพาดเรียบเกือบทุกอย่างเพื่อ
ฉลองศรัทธาไม่ให้ผู้นำทางเสียหน้าใจ

“ดิฉันกินง่ายค่ะ” เงยหน้าบอก เลยรู้ว่ากำลังถูกมองด้วยดวงตา
คมปลาบ

คนอะไรตาคมกริบอย่างกับใบมีดผ่าตัด คิ้วเข้มยังเล็กขึ้น
เล็กน้อยเมื่อถูกเธอสแกนจนสวนน้อยเป็นฝ้ายเมินแล้วมองอาหารบน
โต๊ะเนียนๆ เพราะรู้ว่าเสียมารยาทที่แอบจ้องนายใหญ่

“นั่งเถอะ” ภูบตีเลื่อนเก้าอี้ให้เธออย่างสุภาพบุรุษ

คนถูกปฏิบัติอย่างสุภาพนั่งลงด้วยอาการกระดาก ไม่ชินที่มี
หนุ่มเต็มตัวมาดเนียบมาคอยบริการ

รอจนเขาประจำที่ของตนเองเธอก็ตั้งคำถามบ้าง “ทำไม
คุณภูบตีอยากคุยกับดิฉันคะ”

“พ่อเคยเล่าถึงครอบครัวของอัยการอธิปให้ฟังบ้าง เป็นธรรมดา
ที่ผมจะสนใจ โดยเฉพาะหลังจากเรากับพี่สาวปรากฏตัวที่วัด”

“เราก็แค่อยากเข้าไปเคารพคุณลุงเป็นครั้งสุดท้าย” เอ่ยเป็นเชิง
แก้ตัว คางเล็กเซิดขึ้นมานิดเพราะยังเคื่องสองแม่ลูกไม่หาย “แต่
ครอบครัวแม่เลี้ยงของคุณทำตัวน่าเกลียด”

“กินข้าวก่อน ค่อยว่ากัน...” ชายหนุ่มเบรกหนุ่มนวล

เขาจับช้อนขึ้นมาและเป็นฝ้ายเริ่มก่อนเพราะสวนน้อยหยุดรอ
ตามมารยาท ต่างฝ่ายต่างนั่งกินเงียบๆ จนเกือบอิมจึงชวนคุย

“เรามีชื่อเล่นมั๊ย”

“ชื่อจริงสุพรรณนิการ์ ชื่อเล่นใหม่ค่ะ”

“สุพรรณนิการ์หมายถึงอะไร”

“เป็นไม้ประดับต้นสูงๆ” เจ้าตัวยกมือข้างหนึ่งเหนือศีรษะ
อธิบายยาวตามนิสัย “ดอกเป็นช่อสีเหลือง บานทีละดอก ชื่อจริง

ตั้งเป็นชื่อดอกไม้เหมือนแม่ มีพุดพิชญา อุณากรรณ สุพรรณิการ์ ส่วนชื่อเล่นพ่อตั้งให้เป็นชื่อผ้า มีปาน แพร ไหมคะ”

ชายหนุ่มมองคนพุด ชักอยากเห็นดอกไม้ที่ว่า “ก่อนวันสวดที่วัด ไหมกับชาญ่าเคยพบอาแซไหมมาก่อนรีเปล่า”

“ไหมเจอก่อนหน้าครั้งเดียวคะ พี่ปานเคยพบเฉียดๆ หลายหนแต่คุยกันคนเดียว” เผลอใช้ชื่อเล่นโดยไม่รู้ตัว

“รู้ใหม่ว่าทำไมอาแซไขเข้าใจผิดเรื่องพ่อกับชาญ่า...” ภูบดีถามขณะมองสาวน้อยตักข้าวเคี้ยวตุ้ยๆ อย่างเจริญอาหารแต่มีมารยาทกะล่อยกะหลิบบนโต๊ะน่าดู ทำให้คนมองพลอยรู้สึกทั้งอวยและเจริญตามไปด้วย

“เพราะมีคนสร้างข่าวลือน่าเกลียดขึ้นมาอะสิ น้องสาวต่างแม่ของคุณน่าจะรู้ดี”

“ไหมคงหมายถึงนิศากรกับนายเมธัส ลูกชายเจ้าแม่สี่ชื่อมณิกา ดูเหมือนหมอนี่จะค้าขายด้วยไหม้ย”

“คุณรู้!” สุพรรณิการ์เผลอปล่อยช้อนตกเป็ร่องลงบนพื้น แล้วรีบก้มหยิบขึ้นมาวางบนผ้ารองจาน “ขอโทษคะ”

ชายหนุ่มไม่พูดอะไร แต่ลุกขึ้นไปเปิดประตูใกล้ๆ แล้วกลับมาพร้อมช้อนล้อมคู่มือใหม่ วางลงข้างจานข้าวของเธอ

เขาเดินเฉียดระยะประชิดจนสัมผัสไอนุ่น ทำให้คนจุกดีได้กลิ่นโคโลญผู้ชายบางเบาคล้ายเปลือกพิศตาศิโณผสมหญ้าแห้งแบบที่ได้กลิ่นในห้องอาหารของโรงแรม กลิ่นที่ว่ากระตุ้นความรู้สึกสดชื่นจนเผลอยืนจุกเหมือนอยากตามไปพิสูจน์ให้รู้แน่ แต่ทันเห็นนัยน์ตาเขมสีน้ำตาลทองเป็นประกายระยับเหมือนกำลังขบขันเลยรีบหันกลับมานั่งตัวตรงแน่นิ่ง แก้มร้อนเพราะชายหน้าที่เผลอเสียวกิริยา ก็จุดอ่อนของเธอแน่ คือแพ้วแรงดึงดูดที่มีต่อประสาทสัมผัสทั้งห้า หรืออาจจะถึงหกเลยก็ได้

สุพรรณิการัจจึงมีนิสัย ‘ติด’ และ ‘หวง’ ตั้งแต่หวงบ้าน หวงของ ซึ่งรวมไปถึงคนที่รัก ทั้งยังเป็นคนอยากรู้ อยากเห็น ชอบลองกินลองใช้ ไปเสียทุกอย่างจนกว่าจะพอใจ หมอนข้างที่ใช้นอนกอดทุกคืนยังสวมด้วย ปลอกเก๋าคำคร่ำ ซึ่งเป็นผ้าขนหนูเด็กรุ่นสุดท้ายที่แม่ใช้ปูรองให้เขอนอนตั้งแต่ยังคลานอยู่กับพื้น ผ่านมาเนิ่นนานจนขนของเนื้อผ้านุ่ม เริ่มหลุดหายตามกาลเวลา แต่สาวน้อยยังทำใจทิ้งไม่ได้เพราะติดจนนอนไม่หลับถ้าปราศจากมัน

หากต้องออกค่ายทัศนศึกษาหรือท่องเที่ยวสัปดาห์เรียนหนังสือ เธอต้องแอบถอดปลอกหมอนข้างที่ว่ายัดใส่กระเป๋าเดินทางไปนอนกอดด้วยจึงจะหลับทั้งคืน เป็นเรื่องที่มีเพียงเพื่อนสนิทกับคนในครอบครัวที่รู้และมักเก็บมาล้อเลียนในบางครั้ง

“กินต่อเถอะ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอบอกอุบอิบ เคี้ยวข้าวต่อชั่วอึดใจก็เริ่มรูก้าง “คุณลุงเป็นคนฝากงานที่นี่ให้ดิฉันใช่ไหมคะ”

“ไม่เชิง เท่าที่คุยกับมัณฑนา ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการหลักทรัพย์ เธอว่าพ่อทิ้งประวัติของใหม่ไว้ ทางแผนกอยากฝึกเด็กใหม่แล้วชอบใจคุณสมบัติของเรา เลยจองตัวกับทางมหาวิทยาลัยเอง”

ได้ยินชัดเจนนั่น สาวน้อยจึงแอบถอนใจด้วยความโล่งอก “แต่ถ้าคุณแซ่ไซ่ไม่พอใจ?”

“อย่างที่บอกว่าบริษัทนี้ไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของธนภัทธวิณิช”

สุพรรณิการัจเผลอทำหน้าย่น แน่ใจว่าถึงไม่เกี่ยวข้องทางธุรกิจ ก็ยังเกี่ยว ‘อย่างอื่น’ “คุณญาติอยากรู้อะไรคะ”

มุ่มปากได้รู้ปغامขยับยกเป็นอมยิ้ม พึงใจที่เธอหัวไว “เล่าเรื่องพ่อกับครอบครัวของใหม่ให้ผมฟังสิ”

“คุณญาติสนิทกับครอบครัวของคุณลุงแคไหน ดิฉันคงเล่าไม่ได้ ถ้าไม่รู้ข้อนี้ก่อน”

“เคยมีคนบอกไหมว่าเราทำตัวเป็นผู้ใหญ่เกินวัย”

ปากแดงเผยอเหมือนตบใจที่โดนเล่นงานเอาดี้อู “หมายถึง
แกแดดนะหรือ”

“แกแดดคืออะไร” กลับเป็นหนุ่มลูกครึ่งที่ไม่เข้าใจ

ลูกตาดำสนิทแสรังกลอกไปมาเป็นเชิงดูถูกขัดกับรอยยิ้มหวาน
จ้อย แล้วตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงเบ๊ะราวกับกลัวเขาจะ
ไม่เข้าใจ “ก็เด็กที่ชอบทำตัวเป็นผู้ใหญ่เกินอายุไงคะ แต่ในประเทศ
ของคุณญาติ ดิฉันโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว”

หางตาคมกระตุกเมื่อถูกเรียกชื่อเล่นที่แปลชื่อชั้นสูงของ ‘ภู’
แบบไทย กลายเป็น ‘Poo’ อีกอย่างที่มีความหมายตรงกันข้ามใช้กับ
เด็กๆ ในภาษาอังกฤษ เขายังแน่ใจเมื่อสบตาใสเจ้าเล่ห์ซึ่งแปลว่า
เจ้าตัว ‘รู้ดี’ และตั้งใจล้อเลียนตน จึงได้กลับเป็นภาษาเดียวกันอย่าง
ใจเย็น “เรียกผมว่าเร็กซ์ คนที่นี้เรียกกันแบบนี้”

“แต่เราอยู่เมืองไทย...”

“ในบริษัทข้ามชาติ” ชายหนุ่มต่อประโยค

“ตกลงค่ะ” เธอรับคำอย่างว่าง่ายเป็นพิเศษเพราะได้เอาคืนไป
หนึ่งดอก

“แต่ใหม่แทนตัวเองด้วยชื่อ แล้วเรียกผมว่าพี่ภู เหมือนน้องๆ
ต่างแม่ก็ได้ ถ้าพูดภาษาไทย” เขาบอกอย่างใจดี

“เออ...” เธอหรือจะกล้านับญาติกับนายใหญ่ ซ้ำใบหน้าคมสัน
ยังแทบจะไม่มีเชื้อเอเชียฝั่งบิดา “คงไม่เหมาะหรือหว่า”

“ตามใจ กลับมาที่คำถามของใหม่ ผมไม่ได้สนิทกับอแป๋ไซหรือ
น้องๆ ทางนี้ จะเรียกว่าเพิ่งทำความรู้จักกันดีขึ้นหลังจากพ้อเสีย เพราะ
ต้องมารับหน้าที่ชั่วคราวก็คงได้”

แต่กลับรู้เรื่องของนิศากรกับเมธัส และน่าจะรู้มากกว่านั้น...
สาวน้อยใคร่ครวญ ถือโอกาสล้วงข้อมูลต่อ

“ปกติคุณมาเมืองไทยบ่อยหรือเปล่าคะ”

“ปีละสองสามครั้งเป็นอย่างมากเพราะมีสำนักงานที่นี่ แต่มาทุกปี”

“พีรตี พี่เอของคุณลุงบอกว่าท่านไม่มีหุ้นอยู่ในโบมอนต์ แค-ปิตอล กรุป”

“พ่อไม่มีหุ้นอยู่ในโบมอนต์ อินด์สตรี้ส์” เขาตอบสั้น แต่กว้างขึ้นว่าบิดาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ ในธุรกิจของตน

“งั้นทำไมพีรตีมาพบคุณที่นี่ล่ะคะ”

“เธอเอางานมาให้ผมดูแทนพ่อชั่วคราว อาแซไซเป็นคนโทร. เรียกให้ผมมากรุงเทพฯ เพราะพ่อสั่งไว้ว่า ถ้าท่านจากไปกะทันหัน ให้ผมมาช่วยจัดการเรื่องธุรกิจจนกว่าจะเรียบร้อย”

สาวน้อยย่นหัวคิ้ว “ฟังเหมือนเป็นคำสั่งเสีย”

“พ่อเพิ่งเปลี่ยนพินัยกรรมฉบับใหม่ไม่นาน บรรพตเองก็ยังไม่เคยเห็น”

ชายหนุ่มเอ่ยชื่อทนายความประจำบริษัท และคนสนิทของเสียบัญญัติผู้อยู่ในรถยนต์คันเดียวกับนายจ้างที่ถูกยิงเสียชีวิต ซึ่งสุพรรณิการ์รู้จักดีเพราะไปเยี่ยม ‘อาพต’ มาแล้วทั้งสามพี่น้อง

บรรพตบาดเจ็บสาหัสจากอุบัติเหตุรถพุ่งชนขอบทางมอเตอร์เวย์หลังการจ่อยิง ยังอยู่ในช่วงพักฟื้น

“คุณจะอยู่เมืองไทยอีกนานหรือเปล่าคะ”

“คงนานพอดู ถ้าอยู่ไม่ได้ก็ต้องไปๆ มาๆ จนกว่าจะปิดคดีของพ่อได้”

“คุณรู้หรือยังคะ ว่าใครบงการทำร้ายท่าน” สาวน้อยได้ทีถามเข้าเรื่องระหว่างกำจัดของเหลือบนโต๊ะเพราะเขารามือก่อน

“รู้แค่ว่ามีใครน่าสงสัยบ้าง...” ภูบดีเว้นจังหวะ รอให้ตาเรียวรีเหลือบมองตนจึงเอ่ยต่อ “หนึ่งในนั้นดูเหมือนจะเป็นคนรักของชาญ่า

พี่สาวของไหม ไช้มัย”

สุพรรณนิการ์ขมวดคิ้วพร้อมหรือตาลงอย่างโกรธๆ ความอยากอาหารพานลดลงเมื่อมีคนพาดพิงถึง ‘ขุมทรัพย์’ ที่ตนกำลังเก็บค่าหัวคิวเพราะมาจับพี่สาวคนโตอยู่ ตำรวจตั้งประเด็นและผู้ต้องสงสัยในการฆาตกรรมไว้ตั้งหลายรายซึ่งมีแต่คนร้ายๆ ทั้งนั้น ทำไมเขาต้องมาสงสัยว่าพี่ชายของเธอด้วย!

“เฮียเวสไม่มีเหตุผลต้องทำร้ายคุณลุง” สาวน้อยรีบกางปีกปกป้องขุมทรัพย์

“ทำไมแน่ใจอย่างนั้น”

“เพราะแน่ใจนะสิคะ!” เธอตอบแบบกำปั้นทุบดิน

“แล้วรู้รีบล่าว่าพ่อไม่ถูกกับเฮียเวสของเรา”

“รู้” เธอบอกเสียงขึ้นจมูกแล้วแอบตัวดวงตาค้อน “เฮียเคยเล่าให้ไหมฟังเอง”

“ถ้าฉันก็น่าจะรู้ว่าความเชื่อของคนเราถูกบิดเบือนได้เพราะไบแอส” เขาหมายถึงความเอนเอียงซึ่งอาจเกิดขึ้นเพราะอคติหรือฉันทาคติ ซึ่งในกรณีของเธอคือความสัมพันธ์ส่วนตัวกับว่าพี่ชายที่สนิทชิดเชื้อจนอาจเข้าข้างกัน

“บังเอิญมีคนอื่นน่าจะสงสัยกว่าเฮียเวสตั้งร้อยเท่า...คนที่อาจอยู่ใกล้ตัวคุณ”

“ไหมคงหมายถึงนิศากร”

เขารู้ด้วย! ตาเรียวกะพริบเพราะสงสัยเต็มแก่จนลืมความไม่พอใจก่อนหน้านี้ ตามประสาคนโกรธง่ายหายเร็ว

“ทำไมคุณคิดว่าเป็นยาย...เอ่อ น้องสาวต่างแม่ของคุณล่ะคะ” ภูบดีไม่ตอบในทันที แต่มองเธอยิ้มๆ “ดูเหมือนไหมจะยังไม่ได้ตอบอะไรผมนะ อย่าเอาเปรียบกันสิ”

สาวน้อยทำหน้าเหมื่อย เพราะอุตส่าห์แก้ล้างพาไถลออกนอก

เรื่องจนคิดว่าเขาจะลืมคำขอที่ว่า...

“เล่าเรื่องพอกับครอบครัวของใหม่ให้ผมฟังสิ”

ใช้เวลาตรึงตรองนิดเดียว สุพรรณิการ์ก็ยอมเปิดปากเล่าตามตรง เพราะเดาว่าอย่างไรเสียเขาต้องรู้มาบ้างไม่มากก็น้อยจากบรรพตหรือ รติ ผู้รู้จักพวกเธอดี อีกอย่าง...ซึ่งดวงแล้วผลที่ได้น่าจะดีมากกว่าเสีย เนื่องจากเขาเป็นลูกชายคนโตของตระกูลและรักษาการประธานของบริษัท อาจเป็นใบเบิกทางให้เธอรู้ความเป็นไปของสมาชิกในบ้าน ธนภัทรวณิช ซึ่งสาวน้อยคิดว่าน่าสงสัยกว่าใครเพื่อน

“พ่อของใหม่เป็นอัยการชื่อ อธิป วชิรวิทย์ เป็นนามสกุลที่เรา ใช้มาแต่เดิมก่อนเปลี่ยนมาเป็นสกุลนติของแม่...”

บิดาของเธอมีพื้นเพมาจากครอบครัวข้าราชการงานๆ แต่เรียน เก่งและสอบได้ตำแหน่งเป็นอัยการเมื่ออายุยังน้อยหลังแต่งงานกับ ประยงค์ ธิดาคนเล็กในตระกูลเก่าสกุลสกุลนติ ซึ่งเขาถือว่าเธอเป็น ดอกฟ้าผู้โน้มลงมาหาดินอันต่ำต้อยคือตนเอง แม้จะมีชายอื่นซึ่งดี พร้อมและร่ำรวยกว่าหมายปองเธอเช่นกัน

ทั้งคู่ครองรักราบรื่น มีบุตรีสามใบเถา ก่อนเคราะห์กรรมจะ พรวดหัวหน้าครอบครัวไปเมื่อกว่าสิบปีก่อน สาเหตุเกิดจาก บัญชา ธนภัทรวณิช เพื่อนเก่าของพ่อที่โดนเล่นงานจากคดียาเสพติด เพราะ ถูกหุ้นส่วนทรยศ

หุ้นส่วนรายนั้นคือกริน มีญาติเป็นนักการเมืองและมีพรรคพวก มาก หวังเล่นงานบัญชาให้ตกเป็นแพะรับบาปโดยใช้หลักฐานเท็จ ล้อบปีทุกทาง ทั้งพยายามยัดเงินใต้โต๊ะแต่เจอตำรวจตงเงิน จึงหาทาง เข้าหาอัยการและผู้พิพากษาแทนจนบัญชาเกือบเสียที่

อัยการอธิปจึงแอบร่วมมือกับตำรวจสืบคดีไปอีกทาง ช่วยเหลือ บัญชาให้ชนะแม้จะต่อสู้อยู่หลายปี เมื่อบัญชาพ้นผิด อธิปกลับ ถูกอุ้มและขู่ว่าจะ ‘ฆ่าล้างครัวแก้แค้น’ กลายเป็นคดีที่ปิดไม่ได้มาถึง

ทุกวันนี้

ประยงค์ต้องพาลูกย้ายจากบ้านพักข้าราชการมาอยู่บ้านสวนริมน้ำหลังเก่าซึ่งเป็นสินเดิม เปลี่ยนมาใช้นามสกุลสกุลกันตรีของตนให้สามสาวย้ายโรงเรียน เลิกติดต่อกับคนรู้จักในอดีต และล้มป่วยจากการตรอมใจนานนับปีโดยมีบัญชาเย็นมือเข้าช่วยเหลือ ดูแลสามพี่น้องจนช่วยเหลือตัวเองได้ ทั้งยังคงยอให้คำปรึกษาทุกอย่าง

ความผูกพันของเธอและพี่ๆ ซึ่งมีต่อบัญชาจึงเปรียบเสมือนว่าท่านเป็นบิดาคนที่สอง

“...เรื่องคุณลุงกับที่บ้านของเราก็มีเท่านี้”

“อืม” เขาเพียงรับคำในลำคอและยังไม่เอ่ยความ เมื่อเสียงดนตรีดังขึ้นสั้นๆ “จะบ่ายโมงแล้ว”

“เร็วจัง” สาวน้อยหันมองนาฬิกาบนผนังอย่างแปลกใจ

“เราพร้อมเริ่มงานวันไหน”

“คุณตกลงรับไหมเข้าทำงานหรือคะ”

“งั้นสิ ว่าแต่อยากได้เงินเดือนเท่าไร”

“ไหมยังไม่รู้ว่าที่นี้ตั้งเงินเดือนประจำตำแหน่งไว้เท่าไร เพราะคุณเพ็ญศรีกับคุณเวทียังไม่ได้บอกคะ”

“เราคิดว่าเท่าไร ถึงจะเหมาะสม”

คิ้วโก่งได้รูปที่ถูกพี่สาวจับกันขมวดมุ่นอย่างคิดหนัก เพราะไม่ทันได้คำนวณค่าใช้จ่ายให้รอบด้าน

คิดแค่ว่ามีโอกาสทำงานกับบริษัทใหญ่ที่มีผลประโยชน์ขนาดนี้ ยังไงก็ต้องเลือกไว้ก่อน อย่างอื่นค่อยว่ากัน แต่พอเขาถามขึ้นมาเอง ‘คนงก’ เลยรีบตีตลุกคิดวางแก้วอย่างว่องไวในใจ ปากจิ้มลิ้มขยับขมูบขมิบ

มือเข้าเย็นกินข้าวที่บ้าน มือกลางวันให้เต็มทีวันละร้อย ตกเดือนละสองพันบาทเพราะหยุดเสาร์-อาทิตย์ ค่ำรถตอนเช้าขอติดรถ

พี่แพรมา ช่วยค่าน้ำมันพันเดียวคงพอ เพราะอุณากรรณใจดี

ค่าเครื่องสำอาง เสื้อผ้า และเครื่องประดับไม่จำเป็นเท่าไร เพราะพี่ปานเป็นนักแสดงต้องโละของใช้ส่วนตัวบ่อย ทั้งยังมีห้องเสื้อและเป็นฟรีเซนเตอร์เครื่องสำอาง เธอขอรับช่วงต่อมาได้ เพื่อขาดมือเหลือสักสามพันคงพอ

เงินสำรองไว้ติดตัวเผื่อค่าแท็กซี่ และค่าจิปาถะที่ไม่คาดคิดอีกสามพันต่อเดือน ให้แม่เดือนละห้าพันเพราะเพิ่งได้งานใหม่ แม่จะได้ปลื้ม เก็บเข้าบัญชีเงินออมเดือนละห้าพันตามที่แม่สอนเพื่อสร้างภาพเท่าไรแล้วเนี่ย $2000+1000+3000+3000+5000+5000 = 19,000$ บาท!

ตายๆ หาเงินเองนี่มันยากจริงๆ เงินเดือนขั้นต่ำปริญญาตรีก็แค่ 15,000 ชะด้วย เอาไงดี

“คิดหนักขนาดนั้นเลยอะ” ภูบตีมองวงหน้าน่ารักที่ทำหน้านิ่ง คิ้วขมวดอยู่หลายนาทีย่างเห็นชั้น

“สองหมื่นได้มั๊ยคะ...” เธอเกริ่นอย่างเกรงใจ แต่คิดว่าถึงยังในที่นี้ก็เป็นบริษัทข้ามชาติ ฐานเงินเดือนย่อมสูงกว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ทั้งเธอยังจบมาด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่งจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง เลยแอบต่อรองอีกนิดเผื่อฟลุค “เงินเดือนก่อนพันไปรนะคะ”

“แปลว่า น้อยกว่านี้จะไม่ทำรีง”

หัวทุยสันดิกแล้วรีบหยุดเมื่อนึกได้ เพราะแม่เคยสอนว่าห้ามทำต่อหน้าผู้ใหญ่ “เท่าไรก็ทำอะ ให้ผลงานเป็นตัวพิสูจน์หลังจากพันไปรดีกว่า ถึงตอนนั้น ถ้าบริษัทอยากเพิ่มให้ใหม่ตามที่ขอก็คงไม่สาย”

“โอเค เดี่ยวเวทิตคงตัดสินใจเอง”

อ้าว! แล้วเขาถามเธอทำไมล่ะ...สาวน้อยเกือบทำหน้ามู๋เมื่อ

สบตาคนปลาบแล้วเริ่มรู้ว่าเพิ่งถูก ‘ประเมิน’ หากไม่มีทางทำอะไรได้เมื่อชายหนุ่มลุกขึ้นก่อน ซึ่งหมายความว่า การพูดคุยและมือกลางวันจบลงแล้ว

สุพรรณิการ์ออกจากบริษัทเกือบบ่ายสองหลังจากลงไป พบผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรบุคคลอีกรอบ เพื่อคุยเรื่องกฎระเบียบและนโยบายของบริษัท เช่นสัญญาซึ่งเป็นแบบฟอร์มมาตรฐาน และนัดวันเริ่มงานเป็นวันจันทร์

“อีกแค่สามวันเท่านั้นเอง” เพ็ญศรีเอ่ยเพราะวันนี้เป็นวันพฤหัสบดี “เตรียมตัวทันหรือเปล่าจ๊ะ”

“ไม่มีปัญหาค่ะ ไหมมอยากเริ่มพรงุ่นนี้ด้วยซ้ำถ้าไม่ติดว่าเป็นวันศุกร์”

สาวใหญ่หัวเราะเบาๆ กับสีหน้ากระตือรือร้นของว่าที่พนักงานใหม่ แน่ใจว่าวันจันทร์ทั้งแผนกคงคึกคักเพราะได้ดาวคณะหน้าใสจบหมาดๆ มาทำงานด้วย

“แล้วพบกันค่ะ”

สาวน้อยให้เวลาชดช้อยก่อนขอตัวออกมา ตั้งใจไปเดินเล่นฆ่าเวลารอให้อุณาภรณ์เลิกงานเพื่อติดรถกลับบ้านไม่ให้เปลืองค่าแท็กซี่ เลยไล่นบอภพี่สาวคนรองก่อนเป็นอันดับแรก

เธอกำลังมองหาคิวของมอเตอร์ไซค์รับจ้างในซอยเพื่อออกไปต่อรถไฟฟ้าเมื่อรถคันหนึ่งจอดเทียบใกล้ๆ

ประตูหลังถูกเปิดออกด้วยฝีมือของชายร่างสันทัดผู้ก้าวลงจากรถ เขาชะงักแค่นิดเดียวเมื่อเห็นเธอก่อนเดินสวนเข้าไปด้านใน สุพรรณิการ์จึงเห็นว่าเบาะหลังยังมีใครอีกคนนั่งอยู่

สตรีวัยราวต้นสามสิบปีมีสีหน้าค่อนข้างหมอง เธอเอื้อมมือมาปิดประตูรถเมื่อคนขับถาม

“คุณกัลยาจะไม่รอใช้ไหมครับ”

“ไม่ ไปรับคุณภรรยาที่โรงเรียนดีกว่า”

รถคันนั้นเลี้ยวออกไปแล้ว แต่สาวน้อยยังมองตามจนลับตา ความจำดีเป็นพิเศษกำลังประมวลผลและคิดนิ้วเปาะ เมื่อนึกได้จากภาพซึ่งเคยอ่านเจอในนิตยสารว่า ชายหนุ่มที่เห็นก็คือลูกชายคนโตของปัญญาที่เกิดขึ้นกับแซ่ไซชื่อบารมี และภรรยาของเขาคือกัลยา ทั้งคู่คบหากันตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือ ฝ่ายหญิงตั้งครรภ์และหยุดเรียนเพื่อคลอดบุตรชายด้วยวัยเพียงสิบแปดปีจึงกลับไปเรียนต่อ ก่อนตบแต่งอย่างเอิกเกริกเมื่อสำเร็จการศึกษา

ปัญญาเคยเล่าให้เธอฟังว่าลูกชายของท่านคนนี้มีนิสัยเจ้าชู้มาตั้งแต่วัยรุ่น ส่วนคู่รักสาวน้อยของเขาในเวลานั้นเป็นบุตรคนเดียวของข้าราชการพลเรือนตำแหน่งสูงในสกุลเก่าซึ่งใกล้ชิดเบื้องสูง แซ่ไซจึงรีบไปขอขมาและหมั้นหมายเอาไว้ แล้วควบคุมบารมีไม่ให้ออกนอกถิ่นนอกทางอีก กระทั่งทั้งคู่พร้อมสร้างครอบครัว

แต่ถึงจะแต่งงานกันมากกว่าสิบปีและมีพร้อมทุกอย่าง บารมีกับกัลยาก็มีลูกชายวัยรุ่นเพียงคนเดียวซึ่งเกิดจากการพลาดพลั้งตั้งแต่สมัยเรียน โดยไม่มีที่ท่าว่าจะมีทายาทคนอื่นตามมา

สาวน้อยเลิกสนใจสมาชิกในครอบครัวของปัญญาซึ่งดูเหมือนจะพร้อมใจกันมาที่ตึกนี้หลายคน เมื่อหันไปเห็นคนขับมอเตอร์ไซด์รับจ้างรายหนึ่งผ่านมาเลยรีบกวักมือเรียก

“สัมภาษณ์วันนี้เป็นยังไงบ้าง” อุณากรรณถามเมื่อน้องสาวเปิดประตูรถขึ้นมานั่งตอนใกล้หกโมงเย็น

“โอ๊ย มือฉันนี้ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว แต่พี่แพรวเดาสิว่าวันนี้ใหม่เจอใครบ้าง”

“แล้วพี่จะเดาถูกได้ยังไง แม่ตัวดี” คนเป็นพี่บอกพลางส่ายหน้า

โดยจับสายตาไว้บนท้องถนน แม้จะสนใจน้ำเสียงกระตือรือร้นเกินเหตุของน้องเล็ก ซึ่งหมายความว่าน่าจะเป็นเรื่องตื่นเต้น

“แหม ให้เดาก็แปลว่าต้องเกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่ใหม่ไปสัมภาษณ์วันนี้กับคนที่พี่แพรู้จักด้วยสิ”

“คุณวสวัตดีหรือ”

สุพรรณนิการ์หิ้วตามองสารคดีด้วยสายตาแพรวพราวเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยชื่อเจ้านายของตัวเอง “ทำไมคิดงั้นคะ”

“กับบริษัทที่ใหม่ไปทำงานมาลงทุนในหุ้นบางตัวของเขานี้”

“ไอนั้น ใหม่เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้แหละ” สาวน้อยยิ้มอย่างมีเลศนัย “แต่พี่แพรทายเป็นไม่ถูก”

“ทำไมเราไม่เล่ามาดีๆ ต้องยี้ยี้ให้พี่ทายเป็นด้วย”

คนเริ่มทำเสียงจ๊กจ๊กในลำคอเพราะไม่ได้ขำขำ “มันก็ต้องลุ้นบ้างสิ อะตริณาสินจะได้หลังให้สดชื่นมั่ง”

“คุณพันธกานต์เฮ้อ” พี่สาวยอมเดาต่ออย่างเสียไม่ได้

“ไม่ขำย นันใหม่เจอครั้งสุดท้ายตั้งนานแล้ว”

“ได้อะไรเป็นบรรณาการมามั่งล่ะ” น้ำเสียงคนเป็นพี่รู้ทัน

“พูดอะไรไม่รู้เรื่อง” สาวน้อยรีบปฏิเสธอย่างร้อนตัว แล้วยอมเฉลยเพื่อกลบเกลื่อนความผิดพันคว้น เพราะชินแม่กับพี่สาวคนโตรู้ว่าเธอรับอะไรจากพันธกานต์มาบ้างคงโดนหยิกเนื้อเขียวเหมือนหนอนชาเขียวแล้วบ่นต่ออีกเจ็ดวันเจ็ดคืนไม่ยอมเลิก “ใหม่เจอคุณแซ่ไซพีรติ คุณภูบตีลูกชายคนโตของคุณลูกกับแหม่ม เท่านั้นยังไม่พอนะ...”

“คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญใช่มั๊ย” อุณากรรณเองก็ตกใจจนลืมเรื่อง ‘บรรณาการ’ ที่จับได้น้องได้

“ม่าย บริษัทของใหม่อยู่ในเครือโบบมอนต์ อินด์สตรี้ส์ คุณลูกปัญญาฝากประวัติใหม่ไว้ที่นั่น แต่ไม่ยอมบอกว่าเป็นบริษัทลูกชายคนโตของท่านเอง ใหม่ตกใจจะแย่”

“ก็น่าอยู่หรือก แล้วเจอใครอีก”

“คุณบารมีกับเมียเขา ลูกชายคนโตของคุณลุงกับคุณแชไข
ที่เคยลงหนังสือไงคะ”

“อ้อ พี่พอจำได้ละ แต่ทำไมถึงไปรวมกันที่นั่นได้”

“จำที่อาพตเล่าได้ปะ ว่าลูกชายคนโตของคุณลุงถูกมอบหมาย
ให้เป็นซีอีโอ กับรักษาการตำแหน่งประธานบริษัทแทนจนกว่าจะเปิด
พินัยกรรม”

“โอเค พี่พอเข้าใจละ” คุณนภวรรณเหลือบมองน้องเพราะรถ
ติดไฟแดงพอดี “แล้วเกิดอะไรขึ้น”

“คุณแชไขก็ทำตัวเป็นมนุษย์ป่าเหมือนเดิม หว่าน้ำหอมหลอก
คุณลุงฝากงานให้ หว่าน้ำที่ปานแย่งแฟนลูกสาวตัวเองให้แอบอาย กับ
พยายามทำให้ครอบครัวของเขาเดือดร้อน”

“ใหม่คงไม่ได้ตอบโต้เธอใช่ไหม” พี่สาวถามอย่างห้วนๆ เพราะรู้
พิษสงแม่ตัวร้ายดี

“ไม่ได้ทำสักหน่อย เค้าจำที่แม่สั่งไว้ได้หรือหน้า”

“พี่ไม่มั่นใจนักหรือก ขนาดแม่อยู่ด้วยเรายังต่อปากต่อคำกับ
คุณแชไขจนเธอโกรธจัดกลับไป”

“ก็เขาว่าแม่กับพี่ปานก่อนนี่” เจ้าตัวเถียงเสียงขึ้นจุ่มก “เขา
หวาดระแวงจนคุณลุงปวดประสาทหนีไปมีเมียน้อย แต่ดันมาใส่ใคร
คนไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน ยายนางเอกเจ้ามารยาลูกสาวคนกลางนั้นยิ่งร้าย
เปลออๆ คนแม่อาจจะรู้เรื่องที่ยายนั้นรวมหัวกับนายเมธัสฆ่าพ่อตัวเอง
แล้วช่วยปกปิดก็ได้”

“อย่าปากเบานักสิ น้องใหม่!” คุณนภวรรณเอ่ยขัดเสียงเข้มด้วย
โทนเสียงที่น้อยครั้งนักจะใช้ เพราะใจหายกับข้อกล่าวหารุนแรงที่
น้องสาวคนเล็กเชื่อปากใจไปแล้ว “ความจริงอาจไม่เป็นอย่างนั้นก็ได้”

บอกทั้งที่ตนเองก็เชื่อเกินครึ่ง สาเหตุเพราะก่อนบัญชาถูกยิง

เพียงวันเดียว พุดพิชญาบังเอิญเป็นพยานในการสนทนาของแม็กซ์กับนิศากร... ฝ่ายชายบังคับนางเอกสาวซึ่งเป็นผู้รักของตนด้วยอีกสถานะหนึ่ง ให้ร่วมมือโดยการส่งทะเบียนรถกับตำแหน่งจากสัญญาฉบับที่เอสในรถของบัญชาเพื่อให้มือปืนที่จ้างวานมาจัดการต่อ เพราะแค้นใจที่บัญชาไล่ออกจากบริษัทในงานวันเกิดของศศิธร และให้ตำรวจเร่งสืบคดีที่เขาค้ายาเสพติดกับคำประเวณี

ครั้งนั้นแม็กซ์หาว่านิศากรเป็นลูกชู้ ที่เกิดกับแซ่ไซและชายอื่นซึ่งสามสาวไม่รู้ข้อเท็จจริง ทั้งยังโกหกว่าพุดพิชญาเป็นลูกแท้ๆ ของบัญชา กับประยงค์ซึ่งท่านหลงรักมาตั้งแต่วัยหนุ่ม เพื่อยั่วยุให้นิศากรซึ่งมีความหลังผิดใจหลายกรณีกับนางร้ายโกรธแค้นบิดาของตน จนยอมร่วมมือกับเขากระทำการพิชิต

สามพี่น้องต่างช่วยกันหาทางติดต่อผู้มีพระคุณเพื่อเตือนให้ท่านรู้แผนการของแม็กซ์ แต่ถึงจะติดต่อได้ทันท่วงที เหตุร้ายยังเกิดขึ้นระหว่างทางที่บัญชาากำลังเดินทางกลับจากชลบุรี จนถึงวันนี้ คดีก็ยังคืบหน้าไม่ถึงไหนเพราะมือปืนหนีไปได้อย่างไร้ร่องรอย

ทั้งนิศากรและแม็กซ์ต่างถูกเรียกสอบสวน แต่ยังไม่มีส่วนพยานที่จะทำให้ทั้งคู่เป็นผู้ต้องสงสัย

“ถ้าไม่ใช่เพราะยายนั้นช่วย มือปืนจะยิงคุณลงบนมอเตอร์เวย์ ถูกได้ยังไง”

“ตำรวจเองก็บอกว่าผู้ต้องสงสัยมีหลายคน”

“ฮึ!” น้องสาวทำเสียงไม่พอใจในลำคอ “รู้ไหมว่าลูกชายคนโตของคุณลุง ก็พูดอย่างพี่แพรเนี่ยแหละ”

“คุณญาติคงไม่รู้เรื่องนายแม็กซ์กับนิศากรระมัง”

“รู้สิ เขาเป็นคนเอ่ยชื่อสองคนนั้นขึ้นมาเอง แต่กลับบอกว่าหาทำนองว่าเฮียเวสเป็นผู้ต้องสงสัย”

“โอย งั้นก็แยสิ”

“ไม่แย่งเท่าไรหรอก คงไม่มีใครทำอะไรเสียได้” สวมน้อยให้
เครดิตว่าพี่เขยเต็มที “แต่มันน่าเจ็บใจที่ลูกชายแท้ๆ ของคุณลุงกลับ
หูตาฝ้าฟาง สงสัยผิดคนไปไกล”

“เขาเพิ่งมาจากเมืองนอกไม่ใช่หรอ?”

“ถึงนั้นก็เถอะ พี่แพรบอกเองว่าอาพตสรรเสริญเขาไว้มากมาย
แปลว่าเขาน่าจะรู้อะไรดีๆ จากอาพตแล้ว ทำไมยังมาสงสัยเสียเวส
แทนที่จะเป็นคนในครอบครัวของตัวเอง”

“จะพูดอย่างนั้นคงไม่ถูกซะทีเดียวมั้ง” อุณากรรณเอ่ยอย่าง
เป็นกลาง “คุณญาติไม่ได้สนิทกับครอบครัวของคุณลุงทางนี้ แต่
คงถือว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยตามคำสั่งเสีย
ของพ่อ”

สุพรรณิการ์ถอนใจกับนิสัยมองโลกในแง่ดี และไม่ชอบกล่าว
โทษใครของพี่สาวคนรอง

“ช่างเถอะ ถึงยังไงใหม่ก็ได้ทำงานกับเขาอยู่ดี”

“ฮือ เราอยู่ในฐานะลูกจ้างด้วย ยิ่งไม่ควรมีปัญหากับครอบครัว
ของคุณลุง”

สวมน้อยกลอกตาอย่างชัดใจกับนิสัยชอบอะลุ่มอล่วย และไร้
เล่ห์เหลี่ยมของคนพูด

“หมายความว่าใหม่จะได้อยู่ใกล้ คอยจับตาดูพวกนั้นตะหาก
พี่รดีเป็นพี่เอชัวร์คราวของคุณญาติแทนคุณลุง เตียวใหม่แอบสืบข่าว
จากเธอกับอาพตก็คงรู้อะไรดีๆ มาอีก”

อุณากรรณถอนใจบ้าง สายหน้าน้อยๆ เมื่อตั้งใจขับรถ แต่
ไม่เอ่ยปากห้าม ถึงอย่างไรหญิงสาวก็หวังว่าตนและพี่น้องจะสามารถ
ช่วยหาเบาะแสได้บ้าง เพื่อให้ได้ตัวฆาตกรรมมาลงโทษ

เริ่มงานใหม่ได้สัปดาห์เดียว สุพรรณิการ์ซึ่งต้องเรียนงาน

อย่างละเอียดจึงมีโอกาสเห็นเอกสารของบริษัทที่เกี่ยวข้องกับแผนกทั้งหมด สาวน้อยกำลังคัดแยกแฟ้มงานให้ดร.ณัฐ ฐาเปอรวิไลเซอร์ของตัวเองเมื่อเห็นโพสโสตเซลหรือเอกสารรายงานที่นำเสนอในการยื่นประมูลหรือเสนองาน ติดมากับแฟ้มของแผนกวิเคราะห์หลักทรัพย์

ด้วยความสงสัยเพราะรู้ว่าไม่ใช่เอกสารของแผนกแต่หลงมาเลยเปิดดู จะได้ส่งคืนถูก แต่ต้องอึ้งเมื่อไล่อ่านได้ไม่กี่หน้า ก็รู้ว่าเป็นโพสโสตเซลเพื่อนำเสนอให้บริษัทของกริน

กรินทำธุรกิจถูกกฎหมายเป็นฉากหน้า เบื้องหลังคือเจ้าพ่อค้ายาเสพติดรายใหญ่ เปิดบ่อนการพนันหลายแห่งในกรุงเทพฯ มีตำรวจชั้นนายพลเป็นหุ้นส่วนช่วยเหลือ มีเงินหมุนเวียนในธุรกิจผิดกฎหมายเป็นพันๆ ล้านบาทต่อปี เขายังเปิดผับ บาร์ และห้องโถงเล่นกีฬาหลายแห่งเป็นช่องทางระบายของ และอยู่เบื้องหลังอาชญากรรมหลายสิบคดี

นายกรินคนนี้เคยยืมมือปัญญาชนร่วมทุนเปิดบริษัทเพื่อค้าเฮโรอีน กลายเป็นคดีความยืดเยื้อ ก่อนอัยการอธิปจะช่วยเหลือเพื่อนเก่าและถูกคุมขังเมื่อกว่าสิบปีก่อน เขายังอยู่เบื้องหลังการขนยาเสพติดของเมธัส ฐักรักของนิศากรที่เคยพยายามทำร้ายพุดพิชญา ทำให้เธอเกลียดแค้นเกลียดทั้งคู่

เมื่อพ้นจากนตริฐู จึงร่วมมือกับตำรวจหาทางเป็นหุ้นส่วนเพื่อโค่นเจ้าพ่อรายนี้

“น้องใหม่ เห็นแฟ้มหลงมาบ้างรีเปลา่ ฝ่ายขายเขาถามหา”

“นี่หรือเปลา่คะ” เธอยกเอกสารในมือให้ดร.ณัฐเพราะลืมนิด

“นั่นแหละ” ดร.ณัฐมาถึงตัวเธอทันทีและดึงแฟ้มออกจากมือ

“เขากำลังรีบ นี่ส่งลับเลขาฯ จะแยกให้ผิด”

“บริษัทเราค้าขายกับนาย... ที่นี้ด้วยหรือคะ”

“เท่าที่รู้ก็ไม่เคย แต่ได้ยินว่าข้างบนเพิ่งสั่งเมื่อไม่นานนี้ว่าต้อง

เอามาให้ได้ ฝ่ายชายเลยเร่งมือเพราะคู่แข่งเยอะ พอเอกสารหายก็หา
กันจำลองห้วน พี่ขอเอาไปคืนก่อนนะ” อธิบายเสร็จจตรันก็ส่ายหน้า แล้ว
เดินจากไป

คนที่พลาดจะได้ดูรายละเอียดในแฟ้มว่าเป็นโครงการอะไรแน่
จึงเฝ้าปากอย่างหงุดหงิด นายกรินคือฆาตกรฆ่าพ่อ ศัตรูอันดับหนึ่งใน
ในแบล็กลิสต์ ตามมาด้วยเมธัส นิศากร และเสี้ยมโตรี

สาวน้อยที่มีนิสัยรักแรงเกลียดแรงถือคติว่า ใครญาติดีกับพวกนี้
ก็น่าจะเป็นคนไม่ดีเหมือนกัน แล้วมันเรื่องอะไรลูกชายของคุณลู่ถึง
อยากทำธุรกิจกับศัตรูเก่าของพ่ออย่างนายกริน แถมไอ้คนชั่วนี้ยังเป็น
เป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยบงการฆาตกรรมปัญญา แม้ว่าตำรวจยังไม่มี
หลักฐานมาเชื่อมโยง

เขาต้องรู้อยู่แล้วสิ...หรือรู้ทั้งรู้แต่สนใจแค่ผลประโยชน์ ไม่คิด
แค้นแทนพ่อ!

เมื่อแอบซุกใช้กับตรันในวันต่อมา ก็รู้ว่าอีกฝ่ายไม่รู้อะไรมากกว่า
ที่บอกเธอมาแล้ว

“มันอยู่คนละส่วน ทำไม่เหมอยากรู้”

“แค่สงสัยเพราะเคยได้ยินชื่อของเขาน่ะค่ะ”

สัปดาห์ต่อมาแซมไซก็เข้ามาในตึกอีกครั้งพร้อมบรรดาลูก ๆ
เพื่อประชุมคณะกรรมการบริษัท

สุพรรณิการ์ไม่เห็นแต่ได้ยินคนในแผนกพูดถึง ผ่านไปครึ่งวัน
จนช่วงบ่าย เธอก็เจออีกฝ่ายที่ลือบปี่ด้านล่างจนได้เพราะลงไปปรับ
เอกสาร แซมไซมองเธอด้วยแววตาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อและสะบัด
หน้าจากไปโดยไม่พูดอะไร

“น้องใหม่”

เสียงคุ่นหูทำให้รีบหันขวับ เห็นสตรีในชุดพยาบาลสีขาวกำลัง

เซ็นรถเซ็นสำหรับผู้ป่วยของบรรพตตามลงมาพอดี นายความคนสนิท
ของบัญชาเห็นเธอจึงรีบร้องทัก และได้รับรอยยิ้มตอบดีใจตอบกลับ
พร้อมไหว้อ่อนช้อย

“อาพต มาประชุมด้วยเหรอะคะ”

“ใช่ หนูกับที่บ้านเป็นยังไงบ้าง”

“สบายดีค่ะ ไม่รู้ว่าอาพตมาทำงานไหวแล้ว”

“พอไหวแต่ไม่ได้ทำเต็มเวลา” บรรพตว่าแล้วหันไปหาพนักงาน
ประชาสัมพันธ์ “ผมขอใช้ห้องรับรองแขกคุยกับน้องใหม่สักครู่ได้ไหม
หนู จะมีแขกมาตอนนี้หรือเปล่า”

“อีกสองชั่วโมงถึงจะมีคะ” มนรรดายิ้มรับ รีบเปิดห้องเล็กหนึ่ง
ในสองของล็อบบี้ตามคำขอโดยไม่ถามอะไร เพราะรู้จักอีกฝ่ายในฐานะ
นายความของธนาภัทรวิช และใกล้ชิดกับนายใหญ่ของโบมอนต์
อินด์สตรี้ส์

เมื่อเข้าห้องและเสิร์ฟน้ำแล้ว ทั้งมนรรดาและพยาบาลจึงออกไป
เพื่อให้ความเป็นส่วนตัวกับทั้งคู่

“อาพตเป็นยังไงบ้างคะ” สวรน้อยลากเก้าอี้มานั่งใกล้ พินิจดู
คนป่วยด้วยสายตาเป็นห่วง

“ดีขึ้นมาก เพิ่งออกจากโรงพยาบาลเมื่อสัปดาห์ก่อนที่น้องแพรว
เอาของกินไปเยี่ยม”

“แล้วอยู่ยังไงคะ” ที่ถามเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายตัวคนเดียว

บรรพตเป็นอดีตเด็กกำพร้าอาศัยเป็นศิษย์ก้นกุฎิเจ้าอาวาสอยู่ใน
วัด ที่บัญชาให้ทุนการศึกษาจนเรียนจบ และให้โอกาสเข้ามาทำงาน
เป็นฝ่ายกฎหมายของบริษัทกระทั่งมีความก้าวหน้า ได้รับความไว้วาง
ใจจากบัญชามากขึ้นตามลำดับถึงขั้นเลื่อนเป็นคนสนิทคอยตาม
ไปไหนต่อไหน ความภักดีของเขาจึงได้รับการพิสูจน์มายาวนาน

อาจกล่าวได้ว่าบรรพตรู้เรื่องของนายจ้างมากกว่าใคร แม้แต่

สมาชิกบางคนในครอบครัว

เขาจัดการเอกสารทางกฎหมายและช่วยงานบางอย่าง รวมถึงจัดการเรื่อง ‘ผู้หญิง’ ให้บัญชา ทว่าเมื่อเขาไขเรียกถาม ทนายความคนสนิทกลับปิดปากเงียบ แตกต่างกับความขี้มั่งงวดเรื่องบัญญัติก่งสี่ของครอบครัวที่ต้องให้นายจ้างรับรู้โดยละเอียดไม่ยอม ‘หย่อนยาน’ ให้ใคร ด้วยนิสัยตรงเหมือนไม้บรรทัดนี้จึงถูกอัปเปหิจากการดูแลงสี่ในเวลาต่อมา

“คุณญาติจ้างพยาบาลมาเฝ้าไข้ตอนกลางวัน กับให้เด็กรับใช้ที่บ้านเข้าไปช่วยดูแลงานบ้านกับอาหารการกินเพราะอย่างทำอะไรเองไม่ค่อยถนัด”

“ใจดีจริง” น้ำเสียงไม่ได้ชื่นชมเพราะยังเคืองเรื่องกริน “แต่ทำไมเขารีบเรียกอาพตมาใช้งานเร็วนัก”

“อาขอมาเองเพราะบ้านนุ่นเขาร้อนใจ”

“บ้านนุ่น?”

“คุณเข้กับลูกๆ นั้นแหละครับ คงอยากรู้เรื่องพินัยกรรม”

“พินัยกรรมเปิดแล้วหรือคะ”

“ยังครับ พินัยกรรมอยู่ในตู้เซฟธนาคาร มีแค่คุณญาติที่เอาออกมาได้ อาเองก็ยังไม่เห็น คุณบัญชาเคยสั่งเสียว่าถ้าท่านเสียแล้ว ให้เปิดพินัยกรรมหลังทำบุญร้อยวันเป็นอย่างเร็ว แต่คุณญาติอยากให้คดีคืบหน้ากว่านี้หน่อย”

สาวน้อยพยักหน้า เพราะบัญชาจากไปเกือบครบร้อยวันแล้ว ใกล้เวลาที่จะเปิดพินัยกรรมได้

“แล้วได้ความว่ายังไงคะ”

“ตกลงกันไม่ได้เพราะคนที่มีรายชื่อในพินัยกรรมมาไม่ครบ” บรรพตมองเธอยิ้มๆ “อย่างที่บอกว่าคุณบัญชาใส่ชื่อของน้องใหม่กับพี่ๆ ไว้ด้วย คุณญาติบอกทุกคนในที่ประชุมว่าถ้าจะเปิดก็ต้องเรียก

มาทุกคน”

“โธ่!” ตาดำเบิกโต ก่อนเปล่งประกายระยิบแม้พอู้ก่อนแล้ว มีน้ำไขไซถึงมองเธอด้วยแวตตาอย่างทีเห็นก่อนจากไป “แล้วครอบครัวของคุณลุงไม่โกรธแ่งเหรอ”

“ไม่พอใจครับ แต่ไม่ได้แสดงออกนั้ก ยกเว้นคุณบุรพล”

“คุณบุรพลทำไม่คะ”

“เขาว่าถ้าทำบุญร้อยวันเสร็จก็ควรเปิด เพราะยื้อเอาไว้ก็ไม่มีประโยชน์”

“ันทำอะไร...นายใหม่ของอาพตยังไม่อยากให้เปิด”

“คุณภพอกว่าระบบงสีของบ้านมีปัญหา มีเงินก้อนโตถูกเบิกโดยไม่มีทีมาที่ไปหลายครั้ง”

“เอ่ ปกติต้องรู้ว่าใครเป็นคนเบิกไม่ใช่เหรอ”

“เป็นลายเซ็นของคุณไขไซครับ แต่เธออ้อๆ อึ้งๆ ไม่อยอมพูดอะไร”

สาวน้อยห่อปาก “แล้วนายใหม่ของอาพตทำยังงคะ”

“คุณภพไม่อยากกอดตันเพราะเธอเป็นภรรยาพ้อ แต่ยื่นคำขาดว่า อย่างน้อยก็ขอคำอธิบายทีดีเพื่อปรับบัญชีงสีให้เรียบริ้อยก่อนแบ่งสมบัติ ไม่งั้นจะไม่ยุติธรรมกับคนอื่น”

“ระบบงสีในบ้าน ก่อนหน้านี้อาพตไม่ได้ดูเหรอคะ ถึงไม่รู้ว่ามีปัญหา”

“เคยดูครับ” บรรพตทำหน้าลำบากใจ “แต่คุณไขไซไม่ชอบผมเลยขอร้อยคุณบัญชาให้หาทนายความคนใหม่เข้ามารับผิดชอบแทนคุณบัญชาเลยให้ผมดูแลฝ่ายกฎหมายของบริษัทอย่างเดีวตั้งแต่นั้น ส่วนโพรเจคต์ทีกำลังเป็นปัญหาเหมือนกัน เป็นเรื่องธุรกิจกับระบบบัญชีทีผมไม่รู้จะไรมาก”

“โพรเจคต์อะไรคะ” คนฟังหูผึ่ง

“มีโครงการใหญ่หลายตัวที่คุณบารมีกับคุณบุรพลเคยดูแล
ยังปิดไม่ได้ คุณภูเคยเรียกผู้ตรวจสอบบัญชีคนกลางเข้ามาเพราะจะ
จัดการเรื่องทรัพย์สินในพินัยกรรมนั้นแหละ กลายเป็นว่าพบความ
ไม่โปร่งใสหลายอย่างทำให้ตัวเลขไม่ลงตัวสักที แต่ฝ่ายบัญชีในบริษัท
ทำอะไรไม่ได้เพราะลูกชายสองคนของคุณบัญชาเป็นผู้จัดการโพรเจกต์”

“โอ๊ะโอ...” สาวน้อยตาวาวเหมือนกำลังได้ฟังเรื่องสนุก

“สองเหตุผลหลักนี่แหละครับ คุณภูถึงไม่ยอมเปิดพินัยกรรม
ประกอบกับตำราจกกำลังพุ่งประเด็นมาที่คนใกล้ชิด และเริ่มสอบสวน
สมาชิกในบ้านเพิ่ม คุณภูเลยให้เหตุผลกับทุกคนว่าขอให้คดีสืบหน้า
กว่านี้สักหน่อย”

“ก็ฟังดูมีเหตุผลนี่คะ”

บรรพตส่ายหน้า “ตราบใดที่พินัยกรรมไม่ถูกเปิด ก็ยังไม่รู้ว่าใคร
จะได้เป็นประธานบริษัทคนต่อไป คนที่เหลือเลยกระอักกระอ่วนใจแต่
ไม่กล้าพูด เพราะบางคนไม่ยอมให้สืบสาวเรื่องกงสีกับโพรเจกต์
อ้างว่าเป็นปัญหาภายใน แต่คนที่มีอำนาจสั่งการให้หยุดได้ก็มีแค่
ตำแหน่งที่คุณภูนั่งอยู่ เด็กในบ้านแล้วว่าแม่ลูกทะเลาะกันหลายหน
เพราะเรื่องนี้”

“อาพตคิดยังไงคะ”

“คนอื่นมองคุณภูเหมือนแกะดำของตระกูลเพราะเป็นลูกครึ่ง
ซ้ายังถือสัญชาติอเมริกัน ก่อนหน้านี้ก็ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับกิจการของบริษัท
แต่กลับถูกมอบหมายให้รักษาการทั้งตำแหน่งประธานกับผู้จัดการ
มรดกแทนแม่ลูกทางนี้ แล้วยังซุดคู้ยจนพอบอะไรๆ ที่มันไม่น่าพิสมัย
คนในครอบครัวถึงจะเคยขัดแย้งกัน ก็ต้องมีความรู้สึกมีส่วนร่วมว่าเป็น
พวกเดียวกันมากกว่า เป็นธรรมชาติที่ความรู้สึกไม่พอใจนั้นแหละครับ”

คำอธิบายของบรรพตชัดเจนจนนี่ก็ภาพออก ทำให้สาวน้อย
คล้อยตามเพราะเห็นด้วย

“ความไม่พอใจที่ว่า รวมถึงมรดกที่ต้องแบ่งนายใหม่ของอาพต ด้วยหรือเปล่า”

“เอ่อ ผมเองก็ไม่ว่าคุณภู่มีชื่อในพินัยกรรมใหม่เพราะไม่กล้าถาม” บรรพตกระแอม “แต่ท่านคงไม่อยากแย่งของน้องๆ ทางนี้หรอกครับ เพราะตัวเองมีมากกว่าเยอะแยะ”

ว่าไม่ได้...เงินทองทำให้พี่น้องฆ่ากันตายมานักต่อนัก จนกลายเป็นมรดกเลือดให้เห็นก็มีถมไป

แม้ว่าลูกชายคนแรกจะเก่งกาจกว่าลูกเมียใหม่จนได้รับความไว้วางใจจากบิดา แต่ถูกเลี้ยงมาต่างวัฒนธรรม ไม่มีความสนิทชิดเชื้อกับครอบครัวของภู่ชามาตั้งแต่ต้น น้ำใสใจจริงเป็นอย่างไร...ใครจะรู้

ดูอย่างที่เขาร่งทำโพโพสเซลเพื่อร่วมธุรกิจกับกรินจนได้งานมาเมื่อไม่กี่วันก่อนตามที่เธอสืบรู้ก็ได้

“อาพตคงเห็นด้วยกับการตัดสินใจของคุณลุง”

“คุณภู่ชาก็เป็นคนยุติธรรม แล้วยังรอบคอบด้วย คงรู้ว่านอกจากคุณภู่ชื่แล้ว อาจจะไม่มีการกวาดขยะกองโตที่ซุกอยู่ใต้พรมออกมาได้หลังจากสิ้นท่าน”